

CON CHÓ

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 98

15 TÌ

16 TRANG

TUẦN LỄ TỪ 29-1

ĐẾN 14-2-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BÉP : MINH VỒ

TA 54 VỒ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

GIÃ TỪ NĂM GÀ

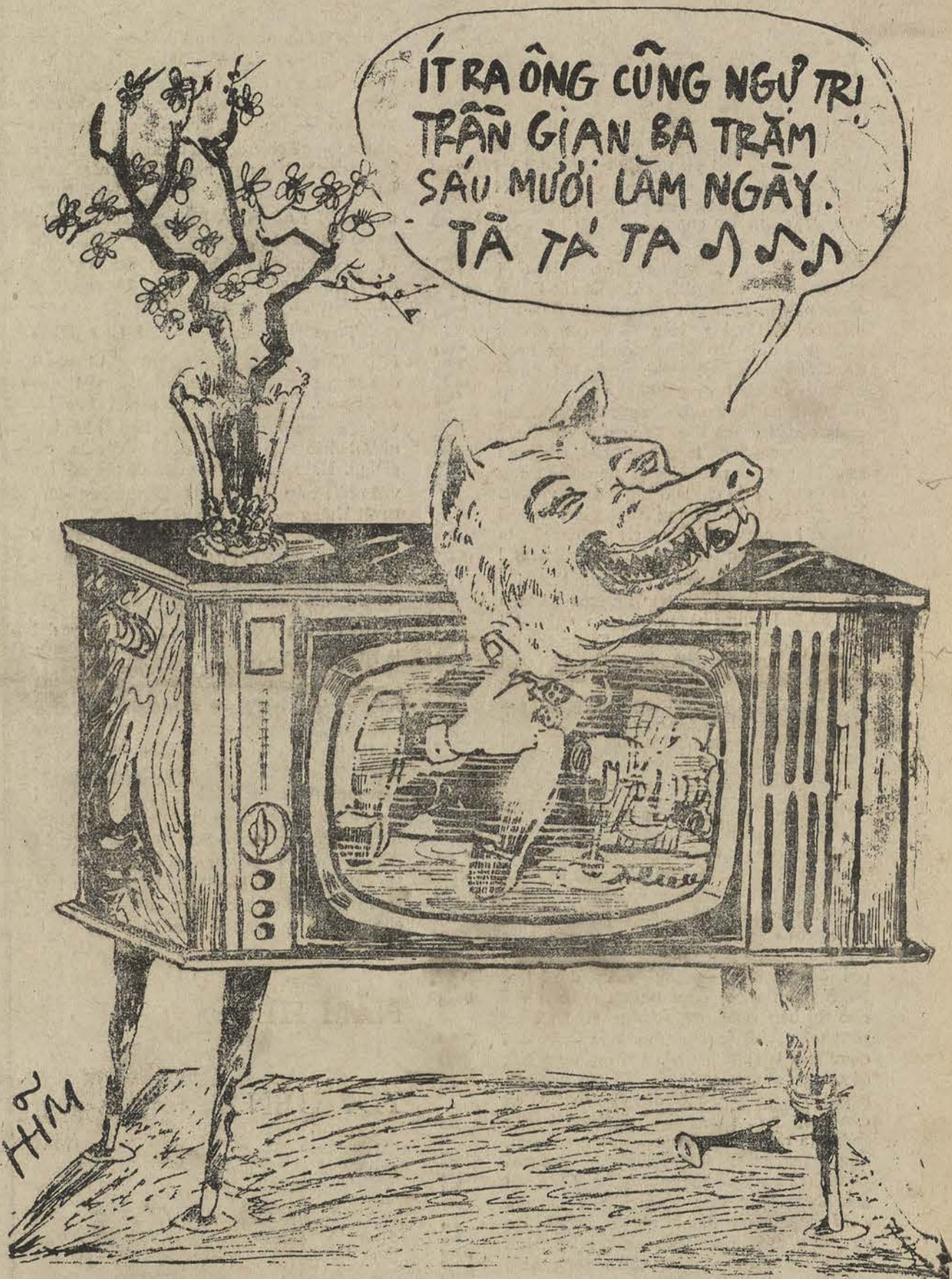
Vậy là, dù muốn hay không muốn, con gà cũng sắp phải ca bài «Cục tác lá chanh» để con chó nháy bàn độc khóc đứng khóc ngồi mà háng giọng «mua tôi đồng riềng». Tranh cuối năm Hm giới thiệu một đạo diễn kịch CANH TUẤT. Có một mình đạo diễn nháy lên bàn độc mà hứa hẹn vở kịch của ông ta. Chúng ta hy vọng kịch của ông ta sẽ hồng từ màn đầu. Nghĩa là, đáng lẽ kịch rất chó má, rất chó đẻ, nó sẽ biến thành rất... người. Khi tâm hồn chó biến thành tâm hồn người, ấy là nỗi mừng chung của nhân loại.

Chẳng hạn, ông Nga, ông Tàu, ông Mỹ, ông Áng Lê, ông Tây không chơi trò chó thừ bắt buộc thế giới phải có hòa bình. Thì những tâm hồn người sẽ gần gũi nhau, thông cảm nhau, thương yêu nhau và không thích buôn bán xương máu của những dân tộc nhược tiểu nữa. Riêng ở Giao Chi ta, và tại miền Nam này, những ông chó hóa người thì sẽ biết ăn sạch, ở sạch và làm những việc sạch cho đất nước. Thì sẽ vớt vào thùng rác những đầu óc kỳ thị, những đồ kỳ ti tiện, những tật hiềm nhỏ nhen, những chia rẽ bè phái... Để ngồi chung được cạnh nhau, lo chung mối lo của quê hương đất nước. Trong ý nghĩ ấy, chúng tôi ước ao ông đạo diễn chó của một vòng trái đất quay chung quanh mặt trời sẽ thất bại liên tiếp kịch coọc chó má của ông. Ông sẽ buồn vì sự nghiệp chó của ông đi doang. Nhưng nhân loại có hạnh phúc.

Giã từ năm gà. Giã từ một năm Giao Chi đầy khốn khó. Giã từ phân xuất quân bình. Giã từ kiệt ước. Giã từ những khuôn mặt «gà què ăn quần cối xay» trên chính trường. Giã từ sâu bọ. Giã từ thù hận. Giã từ và xin lỗi. Xin lỗi bạn bè xin lỗi anh em. Xin lỗi đồng nghiệp. Và cảm ơn những ai đã tha thứ cho ta một năm ta cảm thấy ta nhiều lỗi lầm. Chúng ta ghét nhau, song không thù nhau. Vì chúng ta cùng đứng chung một chỗ nắm chung một thể. Chúng ta ghét nhau chẳng qua là muốn cái MỤC ĐÍCH chung của chúng ta phải ĐẸP như ý mỗi người mong muốn. Đó là tự do. Và điều ấy, không thể diễn ra ở thế giới Cộng Sản. Đó còn là những bài học tập dân chủ. Có lẽ, chúng ta còn phải chống đối nhau nhiều hơn cho đến khi trái HẠNH PHÚC rơi vào lòng đồng bào ta chống đối nhau nhưng không thù hận nhau tới cái độ muốn thanh toán nhau là được rồi. Và đó còn là điều chúng ta hạnh diện nhận mình là người quốc gia.

Giã từ năm gà. Giã từ một năm quê hương còn nhiều khốn khó.

THƯƠNG SINH

SỐ GIÃ TỪ NĂM GÀ
RA GIÊNG

14 - 2 - 1970

GẶP GỠ BẠN ĐỌC Ở

SỐ ĐẦU NĂM CON CHÓ

MỘT NĂM ĐỔI LẬP VỚI ĐẦU GỐI

Một năm làm công việc... đổi lập để không ăn cái giải gì, tôi thấy rằng tôi đã làm công việc tẻ nhạt, buồn chán. Thói thường, đổi lập là để ăn giải. Có nhiều thứ giải. Thí dụ: Giải rút, giải coọc xê, giải... ghê tổng bộ trưởng, văn văn. Đổi lập để ăn giải rút hay để có «địa» cời giải rút hoặc bắt «ghê» cời giải rút là lập trường chắc nịch của những ông đổi lập giả vờ. Đổi lập kiểu này còn được gọi là đổi lập làm cảnh cho chế độ. Đổi lập ăn lương nhà nước hay được nhà nước phát lương thì cũng vậy. Đổi lập để ăn... ghê là lập trường của các chính đảng bạc nhạc, cổ thụ. Các chính đảng này mần cách mạng đã long bánh chè, rụng hết răng nhưng vẫn tạo nổi một chỗ đứng trong chính quyền, dù chỉ là đứng cái chỗ vơ vét. Hóa cho nên, hệ phong thanh chuyên cái tờ nội các thì, y rằng chúng ta được nghe các chính đảng lên tiếng!

Tôi không được cái hân hạnh làm giáo sư để được làm Viện trưởng một cái viện nào đó ăn lương nhà nước nên cuộc đổi lập của tôi kéo dài mấy niên không thể bị coi là đổi lập ăn lương nhà nước hay đổi lập tay sai hay đổi lập làm cảnh cho chế độ hay đổi lập... hờn non bộ trong sân chơi của triều đình. Đó là một điều bất hạnh cho tôi. Đưa nào bảo tôi đổi lập làm cảnh đổi lập ăn lương nhà nước, tôi sẽ chiếu quy chế báo chí đưa nó ra tòa về tội công khai mạ lỵ và phỉ báng.

Tôi cũng không được cái hân hạnh làm đảng viên của một đảng nào, ngoài Hội Đười Uơi «Hội ta» không có phái lai hành nghề. «Hội ta» không có những nhà cách mạng lão thành «ai bao năm từng lê gót nơi quê người» ăn mày, ăn xin, hốt rác, giặt quần áo dơ, bán bánh bao, làm thợ phi để về nước chung thân đổi lập. Nhưng nếu được đời phát cho cái ghê nhỏ thì bên quên đổi lập ngay. «Hội ta» gồm toàn những thằng mà nếu cuộc đời chưa một lần gặp gỡ bên trường rằng mắt dậy, khốn nạn, nham nhở. Nhưng nếu gặp hội viên «Hội ta», cuộc đời sẽ ngạc nhiên đến rụng rời, mang tiếng đười uơi song chúng ta rất đẹp trai, hào hoa, tán gái giỏi, răng trắng, miệng thơm, nách khỏi cần Lotion Ka ta xức, tai không thối, học hành hơi lem nhem song kiến thức không đến nỗi «chỉ có thể», trừ ông Minh Võ bị hắc lạo và đêm nằm ngủ nghĩ rằng ken két. Khờ một nỗi, «Hội ta» không chú trọng tham chính nên tiếng tăm rất là ít ỏi.

Không tham chính thì đổi lập làm cái con mẹ gì để, có thể, bị chính quyền ghét bỏ? Câu hỏi thật chí lý. Khi bị chính quyền ghét bỏ là được dân thương. Và dân thương là báo có độc giả Báo có dân, vì dân đổi lập ra rít, ấy là bồn phận cao quý của «Hội ta» mà kẻ hèn này được vinh dự viết những bài đổi lập.

Nhưng nghề đổi lập với nhà nước coi mồi hết ăn khứa rồi. Bởi thiên hạ a dua nhau đổi lập vong mạng, ầu tã, vậy từ sang năm, tôi sẽ đổi lập với đầu gối. Đề cuối năm làm một phát tổng kết thành tích đổi lập với đầu gối.

CON ONG TRANG 2

Đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

NĂM GÀ, một năm Gà kẹt giò, Gà mắc bệnh lậu, sắp cuốn gói đi một đường phú linh Năm Gà đã qua trong cuộc đời chúng ta để lại cho những người Việt Nam ở miền Bắc một phát để tang Hồ Chủ Tịch và cho những người Việt Nam ở miền Nam một phát kiếm ước đau thương. Ở miền Nam, gạo, nước có tăng nhưng cường độ chiến tranh có giảm. Quả có giảm. Đó cũng tạm gọi là một điều đáng mừng.

Cứ theo như mặt mũi Mẹ Gà, Cậu Chó mà kiếm tiền, ta có quyền khả nghi Cậu Chó sẽ đều cang hơn Mẹ Gà, Gà chỉ ăn chơi thôi nhưng Chó thì nổi danh làm đủ các thứ trẻ chó má. Tuy nhiên, Chó vẫn là con vật gần gũi với người nhiều nhất, được người — nhất là đàn bà — thương yêu nhất — Bởi vậy, trong những ngày cuối năm sống để chờ đợi một năm mới, trước khi tạm xếp bút nghỉ ngơi để qua năm mới, lại viết vung xích chó, CON ONG, trong mục ĐỔI LẬP NHÀ BẾP số Tất Niên này muốn làm một phát cảm tạ Mẹ Gà, chúc Mẹ ra đi bình an và hy vọng sau 11 năm nữa, lại tái ngộ Mẹ với đầy đủ chúng ta như hiện tại.

Tên ONG viết mục ĐỔI LẬP NHÀ NƯỚC số này đã đi một đường bi phần dọa sang năm sẽ có thêm đổi lập với nhà nước nữa. Cái nghề Đổi Lập chỉ béo hơ với những anh chính khứa, bọn nhà báo nhất là báo trào phúng, đổi lập cóc ăn cái giải gì. Hai nữa, thường dân có thể đổi lập với nhà nước nhưng đã là thường dân, tuyệt không nên đổi lập với nhà bếp. Thời buổi kiếm ước đất đỏ này, đổi lập với nhà bếp là một điều đại đột. Nhà nước còn có thể sáng phú được chứ sáng phú Nhà bếp thì chỉ có... đợi. Vì những lý do trên, qua NĂM CHÓ rất có thể mục này sẽ được đổi là NÓI CHUYỆN VỚI NHÀ BẾP.

NGÀY TẾT, theo phong tục bốn ngàn niên văn hóa của ta, là một dịp để gia đình đoàn tụ, xóa bỏ những hận thù, yêu thương để lấy hy vọng bước vào một năm mới. Theo đúng truyền thống cao đẹp ấy, người viết mục này hôm nay kêu gọi bạn, người đang đọc những dòng chữ này, hãy tạm buông tờ báo xuống, dành 5 phút để nghĩ đến kẻ thù, để tha thứ cho kẻ thù, để cho lòng thơ thối hân hoan, tức là bạn hãy làm một phát dọn sạch cõi lòng để dành chỗ cho những hy vọng về năm mới.

NĂM HẾT

TẾT ĐẾN

Lục Xi

CUỐI NĂM GÀ

Cuối năm gà, chủ bút Thương Sinh (tuy chưa chính thức... tái nhiệm chức nhưng đã điều khiển ngấm mấy số báo gần đây) ra lệnh cho anh em làm một số báo tất niên... ngâm ngùi và văn nghệ bạc nhạc. Mồ đầu chính ông Thương Sinh đi một đường văn chương bạc nhạc NHỮNG NGÀY CUỐI NĂM. Nhưng ó óáo Con Ong nó kỳ lắm. Không ông nào chịu ông nào cả. Ông nào cũng muốn làm «cha» ông chủ nhiệm cả. Bởi vậy 16 trang Con Ong chia làm hai phái. Phái 8 trang ruột theo ông chủ nhiệm chuyên đăng quảng cáo và bài bạn đọc. Cho nó vui về cuối năm. Phái 8 trang vỏ, một số theo ông chủ bút, vì vút văn nghệ phong tình. Một phái ở giữa sẽ cứ tiếp tục «chửi mắt gà» đêm trừ tịch. Vậy số Con Ong Tất Niên sẽ là tổng hợp văn nghệ bạc nhạc không thể dự giải văn học nghệ thuật, văn nghệ chời chà và quảng cáo. Số báo này sẽ được gửi ra tiền đồn một mớ để tặng lính. Vạn Tóc Mai theo phe chủ bút. Do đó, không có bài đáp lễ ông phát minh máy thè thao dương vật Dove tự Hoàng Sinh và các bà Hạnh Phúc Xã văn văn... ra giêng, chúng ta sẽ gặp gỡ. Chờ nhé, quân chó để trên cõi đời này!

SAO ÔNG KHÔNG TỚI

Vạn Tóc Mai đề ý, trong những đêm «Tết cùng Linh» tại nhà hàng Ritz, Pha Lê, Tự Do và đêm Đa Hội Xuân chiến sĩ tổ chức ở rạp Rex, không hề có bóng một anh dân biểu hay một anh nghị sĩ nào. Ngay cả những anh «thương yêu» lính ra rít tại nghị trường cũng phú linh đầu mắt. Mị lính như anh dân biểu Nguyễn Thế Linh, mặc đồ đen đeo súng đi họp hành mà chả thấy anh này đâu. Hỏi ra mới hay anh này đã đổi «đỏ». Bây giờ, anh ta mặc đồ trắng đi xe Fiat đồ chơi. Và trái tim anh ta thì chưa biết đổi màu gì. Có thể là màu... tối. Ôi, rất nhiều anh nghị sĩ thương lính! Ta truyền cho các anh hay? Kỳ bầu cử tháng 9-1970, hệ anh nghị sĩ đi tuốt nào ra tranh cử mà mở miệng thổi bình lính, thương lính đứng trách Vạn Tóc Mai tổng đồ dơ vào miệng các anh đấy nhé! Ôi những ông nhà binh già từ chiến hữu vào nghị trường để hứa hẹn tranh đấu cho nhà binh. Su các anh. Các anh đểch làm gương gì cả.

CẢM KHÀU

Kinh nghiệm của Vạn Tóc Mai năm nay là không bao giờ nên thù tạc với những người mình tưởng đứng đắn, tư cách. Đã một lần, không dính dáng gì đến tờ nhật báo nọ, thế mà bị hàm oan vì tội dám xúi dục chủ báo không đăng bài của văn hữu nọ. Khiến văn hữu nọ nổi giận. May mà văn hữu nọ còn bình tĩnh tới gặp để rõ trắng đen. Kết quả: văn hữu nọ vẫn cộng tác với nhật báo nọ đều đều, bền bền, anh ta bền hiểu đời nó chó, nó bỏ bom đều. Mới đây, một đồng nghiệp trào phúng lại cũng hiểu nhầm đến nỗi muốn kiếm Vạn Tóc Mai mà... thanh toán. Nguyên do chỉ có thế này.

Trong một đám mả trên đường về, vị bác sĩ khả ái (Vạn Tóc Mai tưởng thế) có bảo rằng:

— Đồng nghiệp của anh tốt, đừng dẫn nhưng sống sướng hơn anh. Tôi thấy hẳn tốt muốn giúp hẳn. Vạn Tóc Mai bèn thưa:

— Bầm ông, hẳn tốt, tôi đồng ý. Nhưng kiến thức của người thường ngoạn hải hước hôm nay là ưa được nghe chửi bới nham nhở, sống sướng. Chỉ có thể thì ông đòi hỏi gì hẳn hơn. Ông có muốn giúp hẳn cao siêu hơn mà độc giả không thích cao siêu thì cũng vô ích. Tôi làm nghề này tôi biết.

Ấy, nội dung là thế. Không hiểu vị bác sĩ khả ái nói lại làm sao mà bạn đồng nghiệp của Vạn này đòi... thanh toán rồi rít. Ôi, Vạn này vọc hạc sương mai, a cũng có thể thanh toán nổi. Chỉ buồn nỗi trong thiên hạ còn có kẻ mình tin là tư cách, là trí thức mà thích làm công việc «nói lại» của đàn bà mỏng môi. Dù nói đúng hay thêm mắm dặm muối thì vẫn là... mỏng môi. Vạn này rất buồn vì vừa mất đi một niềm yêu kính hằng dành cho vị bác sĩ nọ. Và từ nay thế độc không thù tạc với anh nào nữa.

VẠN TÓC MAI

(Con vô thừa nhận của nghị Hách)

NHỮNG NGÀY CUỐI NĂM

VĂN CHƯƠNG BẠC NHẠC CỦA THƯƠNG SINH

Giông Tố mới chưa thổi. Dù gió đã góp tự mấy năm. Cuối năm không có bão tố. Cuối năm không có hần học. Cuối năm chỉ nên kể cho nhau nghe những nỗi buồn nhạt. Vay bạn đọc chịu khó nghe những đoạn "văn chương" bạc nhạc của Thương Sinh, thứ văn chương còn lâu mới dám nghĩ chuyện đem dự giải văn học nghệ thuật.

Trời Sài Gòn như trời Đalat giữa thu. Đó là không khí hiếm muộn của thành phố thiếu vắng chân trời và thừa thái khí cơ khí. Chỉ những ngày cuối năm Sài Gòn mới hơi hơi lạnh. Và, tự nhiên, sáng nay, trời có mưa bụi. Thứ mưa rất Hà Nội tháng giêng. Ôi, mưa bụi, mưa xanh màu thương nhớ. Chẳng thi sĩ nọ phải diu người yêu vào quán rượu, « có một chút Paris » mới làm thơ được. Nhưng tôi chỉ cần một chút mưa xanh như mưa xanh sáng nay. Là hồn mình tươi cơ hồ cỏ non, tinh mình thơm tựa tinh mới lớn. Và, tôi bỗng thêm yêu như chưa bao giờ được yêu. Cảm khái lạ lùng...

Đứng bên này cầu Kiệu, tôi không thấy nhà thờ Tân Định. Không trông thấy gì cả như những ánh mắt tuổi trẻ thời chiến không nhìn rõ người yêu bên kia hàng rào không kiên gai. Đạo này tôi phải dậy sớm. Đi làm tn cho một nhật báo. Chẳng có cái tin gì gọi thức tình yêu của loài người trên thế giới. Bom nổ ở Trung Đông. Mìn nổ ở Việt Nam. Rồi những kêu gọi hòa bình trên cửa miệng bọn lái súng. Hay những con rắn. Hay lũ phù thủy. Trông tượng ra một cánh chim bồ câu trắng trên nóc nhà thờ Tân Định, tôi muốn băng nhanh, tạt vào một quán cà phê, có nhạc Đoàn Chuẩn với những giọng hát thơm tho, sang trọng. Để được làm một học trò tương tự đi vắng.

Ôi, mùa hạ ! Mùa hạ đã quá xa cuộc đời một người ngót bốn chục tuổi. Chừng mùa hạ chệch bỏ tôi như tuổi hồng đã chệch bỏ tôi. Như Phương vĩ xa lạ người học trò bỏ trường mà đi dù người học trò mãi mãi còn yêu Phương, thêm yêu Phương. Yêu với lòng yêu của cánh bướm giang hồ. Vô vấp hết song còn biết để dành một cánh hoa. Mà mơ mộng. Nếu chẳng một chút mưa bụi sáng nay, cõi lòng sỏi đá của tôi, không hiểu có nở một bông hoa tình ái ? Dù là hoa trái mùa. Dù là hoa đã kết thành trái. Và trái đó, đã có người hưởng. Tôi đâm ra mê Thu.

Hồng triết lý «*Hãy là HOA xin hãy khoan là TRÁI*». Em yêu dấu, em đang là hoa, còn là hoa, mãi mãi là hoa. Chỉ có anh là đã kết trái, thứ trái đắng chua chát như cuộc sống ta đang hứng chịu đau khổ đầy vò. Muốn yêu mà không dám nói, muốn ôm mà tay đã cắt, muốn diu mà chân đã què. Em có hiểu nỗi khổ của kẻ không cảm, không cut, không què mà trông chừng mình cảm, cut, què ? Chiến tranh đã biến anh thành kẻ tàn tật, hồi người em Hòa Bình, người em Hạnh Phúc. Chờ đợi em «*rỏ máu những chân mày*».

Nhưng Sài Gòn còn có những ngày cuối đông se se lạnh lòng tôi như cây trà giống giữa đời nắng được bóng râm của tàu lá chuối che mát. Đó là ân huệ của trời đất. Tôi chợt nghĩ sáu tháng làm báo TUỔI NGỌC. Và tôi buồn. Trong tiểu thuyết NHÀ TÔI, đoạn kết là bức thư nhờ Bureau Điện gửi cho vợ, tôi đã thành thực nói rằng : Con người ta sinh ra không phải chỉ để gây thù, chuốc oán hay nghị luận tội lỗi của người thiên hạ

C.O

không phải chỉ có thế. Mà còn dành rất nhiều thì giờ hồn nhiên để tán vợ, nựng con, dẫu lão với tri kỷ và, đôi khi, để... tán gái nữa. Tôi tưởng «*vouloir c'est pouvoir* » dễ dàng cơ hồ ghi chép nó lên tường thuở còn đi học. Muốn không bao giờ là được cả nếu chẳng có điều kiện. Tôi muốn làm báo TUỔI NGỌC thật tươi ngon, thật đẹp, bán thật nhiều. Nhưng không được. Vì tôi thiếu điều kiện. Tay tôi ngắn mà trái cây mộng lại cao. Trông rõ trái cây chín mộng, chỉ biết thèm. Giá có một cây sào nhĩ ? Cuộc đời vốn hẹp hòi và ích kỷ. Hãy lên rừng sâu nước độc mà kiếm tre làm sào. Cho nên, đành ngâm ngùi bằng thơ Huy Cận :

*Kìa treo trái mộng trĩu cây đời
Ngang với tầm tay ngắn của người
Nhưng mùa vu vơ tay đã mỏi
È chề đời thoáng vị com ôi*

Quả là thoáng vị com ôi. Bởi ta đành chôn vùi mộng ước tuổi trẻ của ta. Y hết một nhà cách mạng Tàu bỏ sự nghiệp đấu tranh về mở quán chạp phở, ngày ngày vừa ngồi nhõ râu ngáp vặt vừa nhặt từ năm các muối đến đồng bạc nước mắm ! An phận nhất là cuộc đời một ông ba Tàu coi trần, mặc xà lòn, ngồi trên ghế đầu thấp trong một quán chạp phở ngõ hẻm. Tôi cũng có một cái quán chạp phở sang được nhờ chút tiền dành dụm của «*bù nó ở nhà*». Quán chạp phở của tôi chỉ bày bán vài cuốn sách lem nhem của tôi và một số thân hữu. Có những buổi chiều tôi đã ngồi bán sách. Nhìn «*kẻ đi người lại dăng lao xao*» và... ngáp vặt hay hút thuốc ỉa. Lúc ấy, tôi mê Trần Tế Xương chỉ lạ.

*Có hàng bán sách lim rìu ngủ
Thầy khoá tư lương nhập nhòm ngồi
Si khi rụt rè gà phải cáo
Văn chương liều lĩnh dấm ăn xôi*

Đấm ăn xôi thật. Cái thứ văn chương hồn nhiên của tôi trong rừng văn chương nhĩ đồng Batman, Combat, wild wild west nhập cảng và thêm gia vị nham nhỡ, vô học, sai văn phạm, đầy lỗi chính tả nhưng bán chạy như tôm tươi, quả là văn chương dấm ăn xôi. Bởi thế, TUỔI NGỌC phải ghen. Và ngắc ngoải. Tôi bỗng phục Cộng Sản ở cái chỗ chúng nó không bỏ rơi nhĩ đồng. Ít ra, nhà nước Bắc Việt cũng có hai tờ báo Thiếu Niên Tiền Phong «*vi giai cấp vô sản, vi Bác và Đảng, thiếu niên anh dũng tiến lên*» để nhét vào tâm hồn ngây thơ của con nít những mùi hôi nách, thối tai Mác xít ! Riêng nhà nước Miền Nam chúng ta thì không chịu xuất bản một tờ báo nào cho thiếu niên. Có lẽ, nhà nước nghĩ rằng, thiếu niên nhĩ đồng Miền Nam biết yêu quê hương, cảm thù Cộng Sản từ ở trong bụng mẹ. Lại cũng có lẽ, nhà nước Miền Nam chủ trương tự do tuyệt đối. Nên nhĩ đồng được tự do đọc sách báo nham nhỡ do bọn ăn cắp hướng dẫn. Như vậy, tôi không nên cố dấm ăn xôi nữa. Xin bái phục nền văn hóa giáo dục Miền Nam. Bái phục luôn cả Phủ Quốc Vụ Khanh đặc trách Văn Hóa. Bái phục luôn cả các Hội Bảo Vệ Thiếu Nhi, Hội Bạn Trẻ, Hội Bảo Vệ Thuần Phong Mỹ Tục, Hội Phụ Huynh Học Sinh. A, tôi quên, Miền Nam chúng ta đã có nền báo chí nhĩ đồng rạng rỡ là Charlot Nguyễn Thọ và những một tuần lễ Văn Hóa dấm bích chương ở những gốc cây cấm tiểu tiện !

Hỡi những người bạn nhỏ của lòng tôi ơi ! Hỡi người bạn nhỏ miền Trung nghèo nàn đã đòi bán chiếc đồng hồ một ngàn rưỡi gửi tiền cho tôi tiếp tục làm báo TUỔI NGỌC ơi ! Chỉ chúng ta mới hiểu nhau và thương nhau. Tôi muốn gọi các bạn là «*nhà người*» và xưng «*ta*» để ngâm vang thơ Nguyễn Bính.

*Thế nhân mắt trắng như ngân nhũ
Ta với nhà người cả tiếng cười*

Tôi sẽ tạm quên giấc mộng làm báo TUỔI NGỌC, nếu ra giêng tôi chưa bòn được điều kiện. Không ai nỡ trách tôi vì không ai giúp đỡ tôi. Hỡi những chị em điếm, anh em ma cô, nếu anh chị em bỏ tiền cho tôi làm báo TUỔI NGỌC, tôi cũng nhận và ghi tên anh chị em trên tên tôi. Ôi, đó là chuyện kiếm buổi trưa lúc mười bốn giờ. Ra giêng, tôi sẽ làm chủ một tuần báo trào phúng mới. Tên nó là NGƯỜI. Tôi hy vọng NGƯỜI sẽ sống vững để cứu mạng TUỔI NGỌC. Và khi TUỔI NGỌC sống vững, tôi sẽ giết NGƯỜI. Trong một tiểu thuyết nhảm nhí (dịch chữ Feuilleton) nhan đề VẾT THỦ HẦN TRÊN LUNG CON NGỰA HOANG, tôi đã tạo ra một nhân vật : Hoàng Guitar. Hần sống trong vòng tội lỗi, muốn vươn lên, thêm sống lương thiện và yên ổn như mọi người. Nhưng cuộc đời với những luật lệ tàn nhẫn đã không cho Hoàng Guitar thoát khỏi vùng lầy khốn khổ. Cuộc đời đã hành hạ Hoàng Guitar, đã dồn hẳn vào chân tường. Khi hẳn biết hẳn sắp làm cha, hẳn bỗng thương con hẳn, không muốn con hẳn thất học, du thủ du thực như hẳn. Và hẳn trở về quá khứ tội lỗi. Một lần chót. Hẳn định vậy. Nhưng lần chót của tội lỗi sau nhiều tháng ngày nhịn nhục, xa lánh là lần chót của cuộc đời hẳn. Hoàng Guitar gục ngã. Bằng đạn hẳn trên lưng hẳn những vết thù.

Tôi chưa được cái hân hạnh là người có tội. Nếu có tội, tội ấy chỉ là tội làm khổ vợ con, bạn bè thân thích. Tôi muốn xa lánh mọi ồn ào, sống động mà người bình tĩnh nhất, trầm lặng nhất, xông vào nghề viết báo — nhất là viết báo trào phúng — cũng phải chấp nhận hay để ồn ào, sống động chi phối. Tôi đã xa nó. Đã trở về với thế giới nhỏ bé, hèn mọn của tôi để được coi như một con nít hay một thằng ngây thơ cụ. Nhưng chưa xong. Trời đất và cuộc đời còn bắt tôi long đong lặt vặt. Tôi đành trở về với ÒN ÌN, SÔNG ĐÔNG Một lần chót. Tôi định vậy. Và tôi sẽ không gục ngã trong thất vọng. Tôi phải làm được một tờ TUỔI NGỌC đúng theo ý muốn của tôi. Vì đó là niềm hãnh diện duy nhất của một người mà tuổi thơ của nó đầy rẫy u buồn, khổ tủi. Nó ước ao được tặng niềm hãnh diện cho những đứa em không có tuổi thơ như nó.

Hãy chờ đợi tôi hỡi những bạn ngọc của tôi. Và trong khi chờ đợi, hãy tha thứ cho tôi, hãy hiểu vì sao tôi phải làm NGƯỜI.

Những ngày cuối năm thật buồn với tôi. Xin được bạn đọc tha lỗi nếu như những giọng «*văn chương*» bạc nhạc đã làm bạn xúc động mây may. Là người ưa hoài niệm đi vắng, không thích mùa xuân, tôi muốn bắt chước Chế Lan Viên, thờ dài :

*Chao ôi mong nhớ ôi mong nhớ
Một tiếng chim thu lạc cuối ngàn*

Đề ví mình giống tiếng chim thu lạc ấy. Và để ký dưới bài cái bút hiệu cà là đi :

THƯƠNG SINH
(23-1-1970)

BẮT NỮ TIẾP VIÊN... « ĐI KHÁCH »

TIN... ĐỘC

★ HOANG NHAM Thâu lượm

« TRÁI » VỚI SỰ KÊU CỨU CỦA CÁC NS VÀ DB Không hề có chuyện hết gạo Trong kho Ba Tàu... Thiếu gì

● muốn biết rõ, nên nhờ quý ông TCTT chỉ cho.

SÈ GHÈNH.— Suốt cả tuần nay, nhiều Dân Biểu Nghị Sĩ đã lên tiếng kêu cứu về vụ « miền Trung đói gạo ».

Bình Định hết gạo, Quảng Trị hết gạo. Thừa Thiên hết gạo. Theo ông NS Giai thì thật ra chưa hẳn là gạo đã hết, nhưng vì bọn đầu cơ đầu hết với bọn tham nhũng ở các cơ quan tiếp tế đem giấu gạo để bán chợ đen.

Nếu sự « kêu cứu » trên đây là đúng thì thật là... quý

hóa. Chính sách « thắt lưng buộc bụng » của nhà nước được thực thi quá mức mong muốn. Dân miền Trung đã chính nhờ buộc bụng mà còn được dịp buộc luôn cả... dạ dày.

Trước sự « kêu cứu » đó, Bộ Kinh tế vẫn hình như... điếc. Riêng Tổng Cục Tiếp Tế không điếc nên đã trả lời rằng « Bình Định không có thiếu gạo ».

Theo sự điều tra riêng của bản báo thì quả ông Tổng

Cục Trưởng TCTT đã nói đúng. Làm gì có chuyện thiếu gạo. Không tin các DB và NS cứ vào những kho gạo của... Ba Tàu mà xem.

Đề cho « chắc ăn », các NS DB có thể nhờ TCTT hướng dẫn. Bao giờ cũng thế, muốn dễ dàng thì phải biết nhờ « chỗ quen biết » người ta giới thiệu thì vẫn hơn.

Trôn gái điếm Miệng...Mặt To

SÈ GHÈNH.— Hôm mới đây, một ký giả trẻ tuổi đã phát ngôn lem nhem tại hành lang Hạ Viện. Sự phát ngôn này là để đáp lại một sự phát ngôn lem nhem khác của một vị « Mặt To ».

Không rõ vị « Mặt To » tuổi nhỏ kia đã nói những gì, mà anh ký giả trẻ tuổi này đã nổi sùng phát ngôn rằng đúng là « trôn gái điếm, miệng Mặt To ».

Sau khi vụ phát ngôn « bậy bạ » trên được loan truyền đi, vài ngày sau anh ký giả nọ bị kiện ra tòa.

Nguyên đơn là các chị em gái điếm đã lấy làm bất bình, yêu cầu Tòa buộc bị cáo phải bồi thường... đồng đàn! dự.

cho ra lò được ông ký giả nào lãnh nghề, ngoại trừ ký giả Lê thái Bằng và ký giả Nguyễn ngọc Linh.

Mặt khác, Gs Bằng nhận định thêm rằng « lý thuyết quá thì không hành nghề được, mà thực hành quá lại thiếu căn bản trình bày sự việc một cách tinh vi ».

Cứ theo nhận định trên mà suy ra thì có nghĩa là hiện nay tất cả ký giả đều « thiếu căn bản trình bày sự việc một cách tinh vi ». Bởi vì hầu hết những ký giả đang hành nghề đều không « sooc-ti » ở một trường về báo chí nào cả.

Như vậy các ký giả này cần phải được cho vào một viện Đại Học nào đó mà học lại để có thể « trình bày một cách tinh vi các sự việc ».

Như cho vào Viện Đại... Học... Vạn Hạnh chẳng hạn.

Nhưng cái khó hiện nay, ở Anamta, chưa phải là « là m thể nào để đào tạo những ký giả lãnh nghề ».

Và vấn đề này chắc lại phải nhờ tới ông Lê thái Bằng, vốn là giáo sư của phân khoa Báo chí Viện Đại Học Vạn Hạnh.

Bọn Con Ong này gồm toàn những thằng... thất học nên rất ghét bọn khoa bảng. Tuy nhiên, Con Ong lại rất kính phục ban Giám Đốc Viện Đại Học Vạn Hạnh. Vì Viện Đại Học này đã có can đảm làm cách mạng trong nghề dạy học hỏi : Thuê những ông tú tài để dạy dỗ và đào tạo những ông cử nhân tương lai.

Đó chính là một sự tiến bộ của nền... khoa bảng nước nhà.

LÀ 1 VIỆC RẤT TỐT

★ Nhờ có những cô « rỗng lộn » chịu chơi các xếp lớn mới có « phương tiện » giao thiệp rộng.

★ Có giao thiệp rộng thì mới phát triển được cơ sở.

SÈ GHÈNH.— Một đồng nghiệp hàng ngày đang « đi » một thiên điều tra về Anamta có dấu hiệu rất đẹp là... con rỗng lộn.

Thiên điều tra này có kể lại câu chuyện của một cô chiêu đãi bị xếp lớn bắt buộc phải « đi nghỉ mát » với một nhân vật Ba tàu. Cô không chịu nên sắp bị sa thải.

Và cô kể tiếp một số những cô chiêu đãi xinh đẹp như cô đều bị « cái ông kia » bắt buộc chịu chơi với những nhân vật này, nhân vật nọ.

Ngoài ra, theo lời cô chiêu đãi, cô nào « chịu chơi » sẽ được đối xử tử tế, và đặc biệt được thả cửa chờ đồ lậu từ ngoại quốc về.

Chả biết những sự kiện trên đúng hay sai. Nếu đúng thì... rất tốt, và cô chiêu đãi nọ bị sa thải là... phải. Người ta thương nên mới cho « đi nghỉ mát ». Lại sợ nghỉ mát một mình cô buồn, nên người ta cần thận cứ một nhân vật Ba Tàu đi kèm. Quý thể mà không chịu nhận, tức là phụ lòng tốt của xếp. Những người « phụ lòng tốt » đáng bị sa thải.

Còn nếu « chịu chơi » thì được tha hồ buôn lậu. Điều này cũng là rất tốt những kẻ khác buôn lậu thì bậy, chứ nữ chiêu đãi trẻ đẹp vốn đã có nhiều cái... lậu. Nay thêm một cái « lậu » nữa càng quý.

Và lại, không phải ai cũng biết « chịu chơi ». Hiếm lắm đấy. Hóa cho nên có được những cô « rỗng lộn » chịu chơi thì cần phải giữ gìn cẩn thận. Các cô có chịu chơi thì xếp mới có « phương tiện » mà giao thiệp lớn. Có giao thiệp lớn, thì mới dễ phát triển cơ sở Cơ sở phát đạt, thì nhà nước khám phá (vì đây là cơ sở quốc doanh).

Làm được cho nhà nước khám phá đâu có phải chuyện dễ.

LỘN MỀ

Đồng nghiệp Đào Cốc của báo Sóng Còn vừa làm một phát « ca ngợi » 80 ông bà Dân Biểu. Kỳ này HN bí đề tài, nên tạm « thường » bài « ca ngợi » của Đào Cốc để bạn đọc Con Ong xem chơi, đỡ buồn.

QUÁ RÈ

Theo tin hành lang Hạ Viện thì năm nay quý vị Dân Biểu sẽ được ăn một cái Tết Chó... không chó tí nào cả.

Vì, ngoài số lương hàng tháng, các Dân Biểu còn được trước 60 ngàn đồng với hai chục ngàn mà ông Chủ tịch Hạ viện đồng ý phát cho các Dân Biểu, gọi là tiền công tác phí dịp Tết ở mỗi đơn vị.

Trong khi đó, cũng nguồn tin từ Hạ Viện tung ra, thì có tới 80 ông Dân Biểu đã đang và sẽ xuất ngoại.

Năm hết Tết đến, quý vị Dân Biểu lãnh một đồng tiền để rời ra ngoại quốc ăn Tết thì đúng là một điều đáng mừng.

Bởi vì Tết ở Anamta là tết chiến tranh. Tết kiệm ước nên buồn lắm nếu để quý vị Dân Biểu ăn Tết ở trong nước quý vị sẽ buồn. Mà khi quý vị DB buồn thì không khi Hạ Viện mất vui.

Hạ Viện mất vui thì dĩ nhiên không còn trò gì để... cười.

Ngày xưa ở bên Tàu vua Trụ đã phải đổi cả giang sơn lẫn tính mạng để lấy một tiếng cười của Bao Tự.

Thế mà ngày nay ở Anamta, Hạ Viện chỉ mất có ngót 1 triệu rưỡi để đổi lấy niềm vui cho những 80 ông bà Dân Biểu, thì là còn quá rẻ.

Trong số những vị DB xuất ngoại dịp tết này, có 1 bà DB. Được biết bà là 1 phụ nữ VN khỏe mạnh; Bà có thể nhìn... để cả ngày mà vẫn không sao. Tương tá lại p hợp pháp.

Giá mà kỳ xuất ngoại này, bà Nghị lại chịu nhận cho cái công tác thực hiện « chủ thuyết gây giống » của ông Tổng Trưởng Xã Hội, thì thật là nhất cử lưỡng tiện.

YKCO

HỌC LÀM BÁO

Giáo sư Lê thái Bằng, trong một buổi thuyết trình, đã rao giảng rằng « có 2 cách đào tạo các nhà báo. »

Một là dùng « lò » Đại Học, tức là mang nhét một mớ SV vào bốn bức tường nhà trường, đoạn nhồi vào óc các SV này một mớ lý thuyết về làm báo.

Hai là cho ngay những ai muốn học làm báo vào các Tòa soạn mà thực tập tít suýt.

Nhưng, Gs Bằng nhận xét tiếp rằng : « nếu chỉ dựa vào một trong hai khuyh hướng hiện nay mà một số người làm báo áp dụng, để đào tạo những nhà báo lãnh nghề sẽ không đạt được kết quả mong muốn. »

Ông Gs Bằng kết luận : để có thể đào tạo những nhà báo giỏi, nên dựa vào hai khuyh hướng trên; Nghĩa là vừa phải « sooc-ti » Đại Học, vừa phải có thực hành. Nói lý thuyết thường là dễ nói và dễ... đúng. Cho nên phải công nhận Gs Bằng đã nói đúng.

Nhưng, cũng như nhận xét của Gs Bằng, giữa lý thuyết và thực hành có một sự khác nhau rất xa. Chẳng hạn nói như gs Bằng là nói... lý thuyết. Ngay những thằng ngu như bọn Con Ong cũng nói được.

Còn thực hành khó hơn. Bằng có là đã mấy năm nay, Viện Đại Học Đà Lạt và Viện Đại Học Vạn Hạnh đều có phân khoa báo chí và nhiều SV của hai Đại Học này đã được gởi đi thực tập ở các Tòa báo, nhưng chưa thấy

TỔNG TRƯỞNG XÃ HỘI

Kính gửi : ÔNG CHỦ - NHIỆM

Tuần - báo CON ONG

SAIGON

L.T.S : Chúng tôi vừa nhận được văn thư minh xác về một lời tuyên bố không được báo chí trường thuật đăng và Con Ong đã vịn vào đó mà Pô-ti-nê vài kỳ, của Bác-sĩ Trần Ngươn Phiêu Tổng Trưởng Xã-Hội. Xin đăng tải nguyên văn dưới đây để rộng đường dư luận :

Thưa Ông Chủ-Nhiệm,

Trong mục « Tại sao nhà nước chưa nâng kế hoạch « Gây Giống » lên hàng quốc sách » ngày 15-1-70 đến 21-1-70, quý báo đã đề cập đến việc tôi tuyên bố « có giữ lại tất cả con lai các giống lai VN, vì...như vậy lần hồi dân VN sẽ to con và thông minh hơn », có lẽ vì đã căn cứ trên một bài tường thuật sai sự thật, nếu không nói là bịa đặt của ký giả Đường Thiên Lý báo Chính Luận.

Tôi xin minh xác lại là tôi không hề nói câu ghi trên, và đó hoàn toàn chỉ là ý kiến riêng của ký giả Đường Thiên Lý.

Việc này, Bộ tôi đã gởi văn thư số 243 ngày 16-1-1970 (bản sao đính kèm) đề yêu cầu báo Chính Luận cho đính chính bài tường thuật sai đã đăng tại số báo ra ngày 13-1-1970.

Vậy trân trọng yêu cầu Ông Chủ Nhiệm cho đăng bài cải chính này trong số báo tới tại cùng cùng trang và mục mà quý báo đã đăng bài ghi trên, để tránh gây hiểu lầm trong dư luận.

Trân trọng kính chào Ông Chủ Nhiệm

Saigon, 20-1-70

Bác-sĩ TRẦN-NGUỒN-PHIÊU

NGÀY XUÂN CON CHÓ NÓI VỀ:

HIỆN TƯỢNG HIPPI SAIGON

★ PHÓNG SỰ NGẮN CỦA NAM LĨNH

Ngày xuân Con Chó mà nói chuyện Hippie hãy hơi lạc đề. Song chuyện Chó chắc chắn đã có nhiều đồng nghiệp đàn anh diễn tả trên các báo Xuân ở Saigon, hơn nữa cái xã hội bất hạnh của chúng ta liên tiếp trong nhiều năm qua triển miên bất ổn, ở nhiều lãnh vực đã và đang xảy ra biết bao là chuyện chó má nếu nói đến nữa e sợ nhảm tai độc giả giữa lúc xuân về.

Thật thế, là người Việt Nam thuần túy ai mà chẳng chua xót cho đất nước đau thương vì binh lửa, làm đảo lộn phong hóa tập tục của ông cha. Là một dân tộc tuy nhược tiểu nhưng thường hãnh diện có hơn bốn ngàn năm lịch sử oai hùng, có Thăng Long văn vật và Saigon hòn ngọc Viễn Đông, là hai cửa ngõ đón nhận mọi trào lưu văn minh thế giới du nhập.

Nay sau hơn hai chục năm anh em chém giết nhau tưng bừng, để rồi Thăng Long với «lối xưa xe ngựa... ngõ cũ lâu đài...» bị sơn phết đồ lòm! Chẳng hiểu Xuân ngoài ấy có còn: Nêu cao thịt mỡ, dưa hành, bánh chưng xanh, câu đối đỏ?!

Và Saigon, Xuân này có gì khôi sắc? — Từ ngày có sự hiện diện đông đảo của quân đội đồng minh hay nói rõ hơn là quân đội Hoa Kỳ đã tạo cho xã hội miền Nam nói chung và Saigon nói riêng có nhiều bộ

và đông đảo nhất, bình như họ muốn thực hiện một cuộc cách mạng y phục cổ truyền đã làm vướng vất bận bịu họ không ít, để dặt tay nhau hướng về nếp sống thiên nhiên và nguyên thủy của loài người!

Nếu thực vậy, phong hóa tập tục, nghi lễ cổ truyền của Giao-Chỉ một dân tộc có hơn 4000 niên văn hiến, nay bị hiện tượng Hippie ngang nhiên đe dọa nặng nề. Phần lên tiếng bảo vệ xin dành cho quý vị cao niên kỹ, xứng đáng đại diện cho nho phong nghi lễ!

Về phần chúng tôi, chỉ nhân lúc Xuân Con Chó lại về trên đất nước Giao Chỉ văn minh tiến bộ, nhờ loạn ly khói lửa mà hốt bạc tậu xe, mua nhà...

Xin trình bày một phóng sự ngắn tìm hiểu về hiện tượng Hippie của Saigon để cống hiến bạn đọc đỡ buồn.

- Vậy Hippie là gì?
- Hippie từ đâu du nhập Giao Chỉ?
- Nguyên nhân Hippie phát triển mạnh mẽ tại Saigon và các đô thị lớn của miền Nam Cộng Hòa?

oOo

KHÁI NIỆM VỀ HIPPIE

Danh từ Hippie phát sinh từ Âu Mỹ nhất là Hoa Kỳ có nếp sống nặng về thực tế vật chất hơn là tinh thần như người Á Đông. Nguyên do một nhóm người trẻ tuổi đa số là nghệ sĩ tài tử màn bạc có tư tưởng yếm thế trước tình hình sôi động của thế giới về các phát minh mới lạ của khoa học như vũ khí nguyên tử hạch tâm, có khả năng tiêu diệt nhân loại chỉ trong khoảnh khắc, luôn luôn ám ảnh họ, nên có chủ trương sống vội, yêu vội để tận hưởng lạc thú trước khi tận thế. Họ rủ nhau sống buông xuôi thả lỏng gần với thiên nhiên, dùng các chất ma túy kích thích như Thuốc phiện, Cần sa, rượu mạnh... để quên đời, quên luôn sự hiệu diện của họ đang có mặt trong một xã hội. Lúc đầu người ta gán cho bọn người này một danh từ là «Đợt Sống Mới».

Kể tiếp vì tình hình bất ổn nói chung của thế giới, họa tận diệt không loại bỏ hẳn ra khỏi tâm tư, trái lại còn ám ảnh sâu đậm một số người. Do vậy, hàng ngũ yếm thế sống theo «Đợt Sống Mới» ngày một đông đảo, gây thành phong trào, muốn thoát khỏi nếp sống cũ có sự ràng buộc của gia đình, lễ giáo, bổn phận... để được hoàn toàn tự do theo sở thích. Để dễ phân biệt, họ đã hành động lập dị từ ăn ở, đi đứng, yêu đương, trò chuyện... nhất nhất đều muốn tỏ ra khác lạ với người bình thường, như râu tóc không cắt, chải được tự do mọc lung tung, quần áo loè loẹt, chim cò, hoa lá, hồ hang v.v...

Dần dần phong trào «Đợt Sống Mới» biến thể thành Hippie, tổ chức các cuộc du hí tập thể, có rất đông thanh niên nam nữ tham dự. Gần đây, tại một hòn đảo trên Thái bình Dương đã được số người mệnh danh là Hippie chọn làm nơi họp mặt, họ từ các nơi đổ về tràn ngập đảo ăn chơi thỏa thích luôn mấy ngày đủ các mục hí nộ ái ố mà xã hội họ cảm đoán, số người tham dự lên đến mấy trăm ngàn. Tư tưởng yếm thế của họ lúc ban đầu cũng được biến đổi thành mục tiêu cao đẹp hơn, hợp lý hơn bằng các danh từ hoa mỹ hơn như: Hippie, Hòa bình, Tự do.

Vì sống trong các xã hội dân chủ thực sự của Âu Mỹ, nên hành động của họ không bị chính quyền cấm đoán nếu không xâm phạm đến an ninh công cộng hoặc quyền lợi của kẻ khác. Do vậy số người mệnh danh là «Hippie» ở Âu Mỹ lại được gán cho một quan niệm hết sức đẹp đẽ là những người «Yêu Hòa Bình», hàng ngũ ngày thêm đông đảo ngoài sự trông trọng của mọi người gây thành phong trào rộng lớn lan tràn khắp thế giới từ đó. Còn riêng về danh từ Hippie do tiếng Anh-Mỹ chỉ có nghĩa là: «sung sướng». Không tàng ẩn một luận thuyết nào!

HIPPI DU NHẬP GIAO-CHỈ.

Trong hàng ngũ hơn nửa triệu quân Hoa Kỳ mang danh nghĩa đồng minh đến đây giúp dân ta chống xâm lăng Cộng Sản có khá nhiều là dân Hippie ở chính quốc. Cho nên ngoài giờ chiến đấu họ đã mặc những bộ quần áo theo kiểu Hippie đi dạo khắp phố phường, vào các Bar ăn nhậu chơi bời. Dưới mắt dân Giao Chỉ lúc đầu rất ít người quan tâm và cho đó là sở thích của họ. Kể đến có một số người vì cần làm ăn với Mỹ, nên mặc theo kiểu Mỹ để dễ bề gây cảm tình, lúc đầu chỉ có những người liên quan gần xa với Mỹ mặc theo kiểu Hippie, sau dần dần các thanh niên nam nữ thuộc lớp «Đợt Sống Mới» rất thích áo quần Hippie, gây thành một «mốt» y phục mới rập theo kiểu Hippie. Hiện nay con số Hippie ở Saigon đã quá đông đảo, đủ các thành phần sang hèn của dân Giao Chỉ gia nhập hàng ngũ Hippie, đâu đâu cũng thấy có Hippie xuất hiện, làm đảo lộn cả nếp sống bình thường gia giáo của người Á Đông khiến cho xã hội này đã, loạn càng thêm loạn, biết bao nhiêu chuyện chướng tai gai mắt thêm ra hàng ngày mà luân thường đạo lý Giao Chỉ không thể chấp chận được.

HIỆN TƯỢNG HIPPI SAIGON.

Như trên đã nói, Hippie du nhập Saigon qua các quân nhân Hoa Kỳ đến trợ giúp chúng ta chống Cộng. Nhưng Hippie Saigon đã được con cháu Hùng Vương biến thể không giống với phong trào Hippie Âu Mỹ mà là một hiện tượng không mấy tốt đẹp, vì phần nhiều đã lợi dụng danh từ Hippie để thỏa mãn mục đích riêng tư. Chúng tôi sẽ trình bày tất cả tình trạng thâm của Hippie ở một số khác.

Tại đây phạm vi bài báo có hạn, chúng tôi chỉ xin lược thuật và tạm phân loại hiện tượng Hippie của Sài Gòn ra làm 3 trạng thái khác biệt:

- 1— Hippie nghề nghiệp.
- 2— Hippie bụi đời.
- 3— Hippie tài tử.

oOo

HIPPI NGHỀ NGHIỆP.

Dân tộc Giao Chỉ tuy nhỏ thó và nghèo nàn song cũng khá thông minh lanh lợi, luôn luôn thích ứng được với mọi hoàn cảnh một cách khá ngoạn mục nhất là về phương diện nghề nghiệp mưu sinh,

Nguyên nhân thấy các ông bạn Đồng Minh Hoa Kỳ (GI) tỏ ra rất dễ thông cảm và (XEM TIẾP TRANG 9)

mặt mới, con người mới, nghề nghiệp mới... mà trước đây dân tộc Giao Chỉ chậm tiến, lạc hậu không hề có! Đặc biệt hắt là hiện tượng «Hippie» đang đã phát triển mạnh mẽ tại thủ đô Saigon.

Dưới nắng Xuân phơi phới những tà áo dài tha thướt đón gió tung bay như đàn bướm lượn của ngày nào nay không còn nữa, nhường bước cho các thanh niên nam nữ y phục kỳ cục, mặc quần không áo hoặc áo không quần, loè loẹt cùn cùn chẳng đủ che thân, nào đùi, vú, ngực, mông... được ngụy trang dưới làn vải mỏng, hầu như muốn phô bày trọn vẹn cái thể xác lồ lộ trời cho người phụ nữ. Họ ngang nhiên diễn hành ngoài đường phố trước con mắt hau hau thèm khát của người ngoại quốc, nhưng trước sự khinh thị có pha chút ngạc nhiên của đồng bào!

Không hiểu Hippie có gì hấp dẫn lạ lùng đã khiến giới trẻ, nhất là phụ nữ hưởng ứng nhiệt tình đến thế? Khắp hang cùng ngõ ngách đến đại lộ phố xá, đâu đâu cũng có Hippie, nhiều nhất là những nơi có quân đội Hoa Kỳ đồn trú hoặc lai vãng.

Nhiều người đã nhận xét và đi đến một kết luận: Mấy ngày Xuân con Chó ngoài những sinh hoạt rất ít theo tập tục cổ truyền như lễ bái cầu nguyện, chúc tụng nhau thẳng quan tiến chức, sanh năm đẻ mười, cháu con khoa bảng... Chỉ có hiện tượng Hippie là khôi sắc CON ONG TRANG 5

HUNG VIỆT BẢO HIỂM CÔNG TY

CÔNG TY NẶC DANH VỐN 30.000.000đVN

Trụ sở: Tầng 1, Ph. 212-212 bis, Crystal Palace

95-101 Công Lý và 4 Nguyễn Trung Trực S.G.

ĐT. : 92.115

- do người VIỆT NAM sáng lập và điều khiển
- bảo hiểm xe cộ • chuyên chở hàng hóa bằng đường thủy, đường bộ, đường hàng không • hỏa hoạn • tai nạn cá nhân • tai nạn lao động • trách nhiệm dân sự...

Bảo hiểm nhân thọ (một ngày gần đây)

**TOÀN THỂ DÂN BIỂU KHỐI ĐỘC LẬP HẠ NGHỊ VIỆN:
KÍNH CHÚC ĐỒNG BÀO TRONG VÀ NGOÀI NƯỚC
MỘT NĂM MỚI HÒA BÌNH - THỊNH VƯỢNG**

1 Dân Biểu NGUYỄN QUANG LUYỆN,	2 Dân Biểu NGUYỄN ĐÌNH LÝ
3 — TRẦN QUÍ PHONG	4 — VÕ VĂN MẪU
5 — NGUYỄN LÝ TƯỜNG	6 — NGUYỄN BIÊN
7 — NGUYỄN ẮN	8 — LÊ VĂN ĐIỆN
9 — PHAN HUY ĐỨC	10 — PHẠM HỮU GIÁO
11 — DƯƠNG MINH KÍNH	12 — KHỔNG TRUNG LƯU
13 — TRỊNH ANH LINH	14 — PHAN MẬT
15 — TRẦN HƯNG NGŨ	16 — HOÀNG THÔNG
17 — PHAN THÔNG	18 — TRƯƠNG ĐÌNH TƯ

PHƯỚC - HÙNG

SẢN - XUẤT
VẬT-DỤNG QUÂN-TRANG
HUY-CHƯƠNG QUÂN-ĐỘI

29, Phạm-ngũ-Lão — SAIGON Điện-thoại : 23.664

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

FARIST RADIO T.V.

Đ.T. : 25.038

48, Nguyễn Huệ SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

VÔ DANH

(LÀU I)

35 Phú Kiệt SAIGON

DANG KHANH HY

GIÁM ĐỐC HÃNG « ICH KY »
CHỦ TỊCH KIM TIN
CÔNG TY « KITICO »

128, LÊ QUANG LIÊM — CHOLON Đ.T. 36.950

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

THÁI THỨC NHA
Giám đốc

**ALPHA FILMS
ALPHA RADIO**

232/R Hiền Vương, ĐIỆN THOẠI :
157 Tự Do SAIGON 99.562 — 91.809 — 22.118

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

LÊ HỮU LỢI

Giám đốc

CONTINENTAL PALACE

Đ.T. : 22.520 — 90.155 SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

LÊ THỊ PHƯƠNG

CHỦ NHÂN
NHÀ HÀNG SAO XANH

209 Đ. Vo Tanh — T.S.N. Đ.T. 40.335

AUX CISEAUX D'OR

CAN

TƠ LỤA — HÀNG VẢI
MỸ PHẨM VÀ QUẦN ÁO TRẺ EM

110, Tự Do - SAIGON Đ.T. : 25.331

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

TỔNG NGÂN KHỐ
VIỆT - NAM

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

SAIGON

KỸ NGHỆ MÈN LEN
SAKYMEN SARL

100 Nguyễn văn Thịnh Saigon
Nhà máy : Nguyễn Thái Học GiaĐịnh

ONG XƯƠNG

171, Nguyễn Biều — Cholon

nghiên cứu TỬ VI và BÀN TAY
để biết phần nào ĐỊNH MỆNH

GIỜ LÀM VIỆC
Đ.T. 25218 Cả ngày lễ và chúa nhật
(xin hẹn giờ trước) Sáng : 12 giờ — 14 giờ
Chiều : 17 giờ — 22 giờ

« **REINA** »

TÊN THIỆT CỦA THỨ NƯỚC HOA
THƠM VÀ QUYẾN RŨ DUY-NHẤT

C U c u c u

Táo quân Đại Ngưu
Hồn danh Gà chọi
Nay mần "sở hụi"
Thành kính tung hô
Thượng Đế làm vua
Muôn năm bình trị
Ngai vàng không bị
Nghiêng ngã, ngã nghiêng
Bởi các chuyên viên
Tham ô giả dối.
Thay mặt tiện nội
Nhân dịp Tân niên
Chúc Ngài... quần tiên
Muôn năm hạnh phúc.

oOo
Còn "pun đồ luych"
(poule de luxe)
"Hạ viện" của thần
Tức "chọi" phu nhơn
Trần trẻ vui vẻ
Thần được Tổng Mèo
Là cụ Ni xon
Ban tặng huy chương
Kề ra vài tá
Máy dạy Đông Á
Việt, Nhật, Đại Hàn
Chóp bu tặng ban,
Cân lên hơn kí
Thần được du hí
Từ Mỹ qua Âu
Thần đi đến đâu
Cũng được tặng câu
Đại tài chánh khứa.
Còn như mấy á
Váy ngắn quần "đin"
Hết thầy đều khen:
Dai phòng số sách
Nếu đem phương... sách
"Dâm này ra hiền".
Các em bầu liền
Thần làm chủ tịch.
Đồng Minh đang thích
Em út đang yêu,
Thần có ngờ đâu,
Nhiệm kỳ bị mần.
Thần xin triển hạn
Việc có nên chăng?
Trông ơn Thượng Đế.
Tình hình quốc tế
Và ở Việt Nam
Nơi thần làm quan
Xin tâu mọi nhẽ:
Ông Nga ông Mỹ
Trong cái "năm gà" (année
de coq)

Có vẻ dịu hòa
Cùng nhau thân thiện
Chứ không có chuyện
Bới Tò Tiên nhau...
Còn Nga với Tàu
Thì hơi căng thẳng
Đã uýnh mấy trận
"Giao hữu biên cương"
Nay cả song phương
Thấy đều ngưng bắn
Họ mong hàn gắn
Nối lại tình xưa
Bằng mọi mưu mô
Quanh bàn Hội nghị
Ông Anh Cát lệ
Và chú Phù tang
Hai nước khôn ngoan
Kinh quyền chế biến
Thân với Phong kiến
Bỏ cả Thực dân
Đề giữ vững chân

"Phát huy kinh tế,
Cũng nhờ vì thế
Mà Cộng o bế
Rồi Mỹ nê nang
Buôn đồ Đài Loan
Bán chợ Trung Cộng
Cả hai ôm mộng
Khi tiếng súng im
Họ được nhảy lên
Đóng vai kiểm soát
Còn việc nước Pháp
Tổng Thống Đờ-gôm
Ông bị dân đồn

Vào tư thế kẹt
Nên ông câu tiết
Tuyên bố rút lui
Không thêm nửa lời
Xin dân ở lại
Còn việc Do Thái
Đánh phá suy ề
Làm cho nát xề
Thất điên bát đảo
Do Thái thì biểu:
Á Rập xâm lăng!
Á Rập thì rằng:
Do là xâm lược.
Sau Liên Hiệp Quốc
Rời cả U Than
Đều đứng ra can
Hai bên ngưng bắn.
Lại việc đen trắng
Bên nước cờ Hoa
Kỳ thị màu da
Uýnh nhau chỉ chóc
Bao giờ phe khoẻ
Cũng có lý hơn.
Còn cá thồn bơn
Một bề chịu ép.
Trắng, gì không đẹp
Giàu, đại cũng khôn.
Đen, đen cũng lớn,
Nghèo, mạt như tẹp.

oOo
Thần xin tâu tiếp:
Việc ở Việt Nam
Một nước điều tàn
Vi bom và đạn
Do đó cái nạn
Tham nhũng thú tha
Đầy các Sở Nha
Không sao trừ hết.
Già gân dai sức
Như cụ Thủ Hương
Tham nhũng gian thương
Coi như đồ bỏ
Làm ông mắc cỡ
Ông xin về vườn
Gãi háng mần tuồng
Ngâm thơ con cóc.
Nhà dột từ nóc
Còn bắt lỗi ai
Có chuyện tức cười
Thần xin dẫn chứng
Có ông Chuẩn Tướng
Can tội những tham
Hồ sơ đưng can
Giao Giám Sát Viện
Xét các dữ kiện
Giám Sát phê rằng:
— Chuẩn Tướng làm xằng
Xin cho giáng cấp
Ngờ đâu binh pháp
Chuẩn Tướng cao hơn
Không giáng lại thăng!
Chửi cha Công lý.
Việc đáng đề ý
Là cái hội đàm
Về nước Việt Nam

SỞ TÁO QUÂN

MƯỜI ÔNG CỤ

Hộp trên đất Pháp
Song phương ngồi ngáp
Tứ phía chửi nhau
Nào bởi Nga Mao
Và tay sai Mèo
Dai như kéo kẹo
Rối tựa bông bông
Trò đấm bị bông.
Nay chưa kết thúc.
Đền phía Bạch ốc
Và ở Mót cu
Họ đều êm ru,
Cười xóa đắc ý.
Vi kéo co thế,
Họ sẽ lợi to
Nam Bắc thi đua
Nhảy vô biển lửa.
Việc động trời nữa
Là cái Lão Hồ
Nay đã xuống mồ
Tiêu điều địa ngục
Lão đề di chúc
Cho bọn Giáp Đồng
Là đánh đến cùng
Không hòa với Mèo
Thế mà mưu mẹo
Bạch chúng hồng mao
Họ lại đề cao,
Hồ là yêu nước
Vi ăn mằm giuốc,
Nên Hồ hữu Trường
Dở dở gân gân
Xin ra chịu chế
Kính tâu Thượng Đế
Theo ý hạ thần,
Lão Hồ là quân
Tàn dân hại nước.
Gây ra chiến cuộc,
Hăm mấy năm trời,
Đất nước chia đôi,
Đều do tay lão.
Rồi tụi ba xạo,
Đế quốc Thực dân

Giả nghĩa giả nhân
Đến đây diệt Cộng
Nhân cơ lợi dụng
Chiếm đoạt chủ quyền
Nay muốn ăn yên
Lại hòa với Cộng.
Khi hòa khi chống
Dối cả tổ sư,
Thì bọn dân ngu
Biết đâu mưu họ.
Sang năm anh chó
Được cử thay thần
Thần sợ nhân dân
Sẽ còn cực khổ
Vì rằng giống chó
Nó sục cả phân
Nay Ngài ban ơn
Cho thần lưu nhiệm
Thần vốn tiết kiệm
"Khắc khổ" quen rồi.
Kính xin cụ Trời
Chuẩn y thỉnh nguyện.

HÃNG GẠCH BÔNG

THANH DANH
ÉP BẰNG MÁY ĐIỆN

242 Cống Quỳnh SAIGON

ĐT. 22906

NGUYỄN-VĂN-PHÚC
Chủ Tịch
và

TOÀN BAN QUẢN TRỊ NGHIỆP
ĐOÀN CHĂN NUÔI VIỆT-NAM

50-52 Nhiêu Tâm CHỢ LỚN

ĐT. 37427

SOCIÉTÉ IMOBILLIÈRE
LÝ-LONG-THÂN

41 Chương Dương SAIGON

ĐT. 21080-22308

KÍNH CHÚC QUÍ VỊ SANG NĂM MỚI THỊNH VƯỢNG VÀ HẠNH PHÚC
CON ONG TRANG 7

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

TRONG số báo tất niên này, chúng tôi sẽ trả lời tất cả thư của quý bạn đọc còn ối đọng lại. Rồi sang năm con chó, chúng ta lại có vấn đề chó, để mà đối thoại với nhau.

Chúng tôi sẽ loại ra những lá thư về khiếu nại, thắc mắc, vì đây là một tuần báo ít trang, và nhất là chúng tôi ít có liên lạc mật thiết với Nhà Nước. Quý bạn, nếu có những điều khiếu nại, thắc mắc, xin gửi về các nhật báo. Tờ nhật báo nào, chúng tôi cũng thấy có mục «tiếng dân kêu», «ý dân ý trời», «người dân muốn biết», v.v...

Có thể có một vài bạn đã gửi thư về Con Ong, nhưng không thấy được đối thoại trên mục này. Xin có lời chân thành tạ lỗi. Có thể thư bạn đã thất lạc. Hoặc là một tên trong tòa soạn, giữ lấy để khai thác thành một vấn đề lớn.

Sang năm con chó, chúng tôi sẽ cố giữ mục này thường xuyên, kiếm một miếng đất, cắt một cái nhà, «đối thoại với người sạch». Cả một năm nay, sống kiếp Do Thái rồi. Nhiều khi, ngồi đọc thư của quý bạn, không được trả lời, ảm ức lắm.

Người phụ trách mục này, bắt đầu vào sự đối thoại, và kính chúc quý bạn đọc, sang năm con Chó, sẽ không gặp những chuyện chó má như... năm nay.

Bạn PHẠM MINH TUẤN (KBC. 4803). Bạn trách oan Vạn Tóc Mai rồi. Bạn cho là số hươ Con Ong, tuần lễ từ 1-1 tới 7-1-1970, trong mục Lục Xi, Vạn Tóc Mai đã đem một ông giáo sư người Công Giáo, đưa Chúa ra nửa mai và có ý đả kích xâm phạm đến đấng quyền năng làm bất mãn bao nhiêu người Công Giáo? Tôi đã đưa thư của bạn cho Vạn Tóc Mai coi và nhận thấy mặt hân tái đi và hồi hận vô kể. Chẳng qua là lúc phóng bút, hân đã viết hơi lố. Dầu sao cũng chịu tội với bạn. Rất mong bạn vẫn còn thích Con Ong. Mến.

Bạn ĐINH VĂN MINH (Saigon) Bạn nhờ tôi một việc, nhưng vì bận quá, nên không có thì giờ tới thăm Nha Động... Trời. Nhưng cũng hứa với bạn lúc nào hồi được, sẽ trả lời liên bằng thơ riêng. Theo ý tôi muốn cho chắc ăn, bạn nên hỏi một luật sư. Mách bạn một tên thợ cãi, chuyên lo về chuyện lính là tên Phạm Thụy Hùng ở đường Gia Long. Thử tôi đó xem sao? Thân.

Bạn ĐỖ MINH TRIỀU (Gia Định) Chuyện về chó của bạn hay lắm, nhưng tiếc rằng Xuân Con Ong đã đặc kín chữ rồi. Mà số tất niên thì chưa qua hết năm con chó, nên đành phải gác. Cứ gửi tiếp đi và nhẹ tay một chút.

Bạn H.V.B (KBC 4759). Bạn hỏi ý kiến chúng tôi về vấn đề nhảy nhót thì kẹt cho chúng tôi quá. Cả tòa soạn, thẳng nào cũng vợ con đùm đê, nói tôi vấn đề nhảy nhót thì lạc lõng ghê. Bạn đã thắc mắc rằng nên nhảy đầm đã bị cấm tiết trên mảnh đất Giao Chỉ, ấy vậy mà vẫn thấy quảng cáo về nhảy đầm... «dạy khiêu vũ, nhiều bước tân kỳ»... Và số 2 của tuần báo Sinh Hoạt Nghệ Thuật, dành trọn trang sau để quảng cáo một câu lạc bộ Sĩ Quan: mỗi đêm có ca nhạc và khiêu vũ với dàn nhạc hấp dẫn tưng bừng.

Thời mà ông Thái úy! Thiên hạ có tiền, muốn ăn chơi thì mặc cha thiên hạ. Chúng ta thì vẫn kiếm ước và khắc khổ. Đề nghị với bạn nên quên đi mục đó mà chạy gạo. Đồng ý không?

Bạn TRẦN ĐÌNH MINH (Saigon) Bạn nói xấu các em kỹ sớ Mèo nhiều lắm đấy nhé. Coi chừng bị các em đề ra, thiếu mất Cầu Chó thì tha hồ mà luyện tập Tịch Tà Kiếm Phò. Từ ngày ông Tê Tê xã hội ủng hộ chất máu lai, thì các em kỹ sớ Mèo là những người có chánh nghĩa. Bạn chẳng nên trách ai. Khi cha Rồng, mẹ Tiên, sinh ra ông Tê chúng ta chỉ có một trăm tên đực rựa. Như vậy, muốn cho giống giống được nối tiếp dài dài, các ông Tê chúng ta phải đi gieo giống. Chúng ta đã mang giống máu lai từ ngày đó rồi. Khỏi cần tới bây giờ, chờ ông Tê Tê ca tụng máu lai, chúng ta mới hành diện. Đừng bị quan nữa.

Bạn TRẦN VĂN ĐÀI (Long Xuyên) Chuyện ông giáo họ Lý và ông dân biểu họ Lý, mà Vạn Tóc Mai nói tới trong Lục Xi, chỉ nên đáng nói đến một lần. Rồi quên đi. Chẳng đề ý tới trí thức chồn lù, thích làm cho thiên hạ ghét. Mong bạn đồng ý với tôi là không nhắc tới chúng nữa.

Bạn ĐẶNG NGỌC QUỲNH (Thủ Đức). Gửi thư tới Con Ong mà nói chuyện về Tuổi Ngọc thì trật đường rầy rồi... Ý kiến của bạn cũng đáng để những thằng làm báo Tuổi Ngọc, Tuổi Hoa sáng mắt ra. Nhưng vô ích rồi, vì Tuổi Ngọc đã ngòm ọp đeo. Thân.

MỘT ĐỘC GIẢ (Chợ lớn) Đáng lẽ chúng tôi không trả lời những lá thư không ký tên. Nhưng vì thắc mắc của bạn, cũng giống chúng tôi, nên chúng tôi cũng xin nêu ra đây để làm phiền ông Đồ Nhiêu.

Những con đường thành phố, người đặt tên đã quá ngu ngốc. Có những kẻ thật vô ích cho lịch sử, mà con đường mang tên lại thật rộng thênh thang. Như đường Đồng Khánh. Xứ Chợ lớn thì có những con đường đặc tên Ba Tàu. Như đường Mạc Văn, Bạch Văn... Còn những danh nhân tiếng tăm của lịch sử, thì được đặt tên cho những con đường nhỏ xíu đầy rác rưởi. Như đường Chu Văn An, Nguyễn Thái Học... Lại còn có những con đường mang danh là ở trong Đô Thành Saigon, lại phải mang tên những con số như 43, 46, 41... Và còn những con đường mang tên Hương Lộ 14, Hương Lộ 15... Rồi những địa danh, không được đặt một cái tên nào khác, mà cứ giữ cái tên như một làng xã, như Phường Cầu Tre, Phường Bình Thới ở quận 6, quận 11.

Tôi cũng đồng ý với bạn là cần phải đặt lại vấn đề danh chính, ngôn thuận, để những người có một chút ý thức về lịch sử, nhất là giới học sinh, chề các ngài cai trị ở Đô Thành là... không biết gì. Mong lắm thay...

Bạn NGUYỄN MẠNH DŨNG (Phước Thanh) Không đồng ý với bạn xúi ông Nghị Hiến làm việc đó. Hiến pháp đã cấm rồi. Xúi ông ta làm việc đó là bạn hại ông ta đấy. Bạn tự nhận là dân Bắc di cư, chắc bạn càng biết tại sao chúng ta di cư? Vì không chịu được cái cảnh đấu tố và tòa án nhân dân, những sự hoan hô đả đảo loạn, không cần dùng tới cơ quan tư pháp. Vậy chúng ta nên tránh cảnh đó. Những câu trách yêu về sự viết lách yếu xiu của tôi, xin nhận lãnh. Thành thật cảm ơn.

Bạn TOÀN VÀ KIM (KBC.3090) Bài thơ bạn vịnh Con Ong, được lắm. Chúng tôi sẵn sàng đón tiếp các quân nhân, nhất là các phế binh. Minh Võ định tổ chức một bữa tiệc tất niên, mời các bạn tới tham dự để giới thiệu thành phần Tê Ong, và mong được hậu thuẫn của các bạn khi động dụng, nhưng vì ý kiến đưa ra chậm quá, nên khó bề tổ chức. Nhưng thế nào cũng cố dịp. Thân mến.

Bạn MA CỎ (Gò Vấp). Vấn đề bạn đưa ra thật hóc búa. Dự án của ông Tổng Trưởng xã hội là sẽ tập trung gái mãi dâm vào một khu giải trí. Bạn còn nghĩ tới việc giải quyết nạn thất nghiệp trầm trọng của giới Ma Cỏ và Tú Bà trên toàn quốc. Bạn lại còn đặt ra:

— Việc huấn luyện và tuyển mộ thêm gái điếm trên toàn quốc, mục đích là để thay các cô gái già, xấu, hết ăn khách?...
— Nhân viên tuyển mộ (bạn không dám gọi là ma cô sợ phạm thượng) sẽ có bằng cấp văn hóa nào? Tú tài hay Cử nhân?...

Việc này ngoài thẩm quyền trả lời của tôi. Nhưng cũng xin nêu ra đây để bạn hài lòng. Mến

Bạn ĐỒNG ĐỨC PHƯƠNG (Gò Công) Hiện nay, dự luật tu chính luật Tổng Động Viên chưa đi đến đâu cả. Chỉ mới thời ra được một tí tẹo là quân nhân «trừ bị» có tám năm quân vụ được giải ngũ. Tôi rất ghét hai chữ «trừ bị», vì những người hiện dịch, mới được giải ngũ, nếu có đơn xin. Bỏ quách hai chữ đó, có phải là đẹp hơn không.

Còn việc hồi tố, hoãn dịch cho các quân nhân hiện tại ngũ, nếu có điều kiện như trên 36 tuổi và 7, 8 đứa con, thì quả thực chưa thấy ông nào nói đến. Vì các ông dân biểu cho rằng đã đi lính rồi là kẻ như sa chân lỡ bước. Buồn như vậy đó, chúng ta cũng cứ chờ cái dự luật tu chính này thành hình xem sao. Thân

Bạn THANH ĐỨC LĂNG (Quảng Ngãi) Mới 15 tuổi mà đã tập chữ bới thì cuộc đời sẽ khổ đấy. Không nên thắc mắc nhiều vì các ông Quận, ông Trưởng ở Ba Tơ. Các ngài đó là cọng địa phương đấy. Đừng đụng vào mà chết. Nhiều người đã sợ rồi, bạn còn nhỏ, chẳng nên dính tới, cố học đi.

Bạn MINH TÔI (Nam Vang) Về ông Quản Lý S... nhân viên của Bộ Ngoại Giao tại Nam Vang, thì báo Công Luận đã đánh đấm tôi bởi về vụ này. Tôi cũng đã viết một bài về thông tin, tuyên truyền quốc ngoại, mong nền Ngoại giao le lối này, đừng dầy. Việt Kiều về phía Cộng Sản. Sắp sửa có một sự thay đổi lớn về chính sách ngoại giao. Bạn hãy chờ để rồi chúng ta lại tiếp tục... đánh nữa. Mến.

Bạn DẠ VŨ (Tây Ninh) Cán bộ Xây Dựng Nông Thôn vốn là một giai cấp được chế độ cứng chiều. Chẳng thế mà người đứng đầu cả nước, khi tuyên bố những câu này lừa, đều tuyên bố ở Vũng Tàu, nhân

ngày mãn khóa huấn luyện Cán Bộ XDNT. Vậy bạn có bị các ông quần áo đen xét, giầy, cũng đừng nên nổi giận. Các ông đó còn nặng ký hơn cả Cảnh Sát và Quân Cảnh. Còn các ông Xã trưởng về quận hay thị xã để ngủ đêm thì đâu có gì đáng trách. Tính mạng con người là quý. Xã ấp thì ăn nhằm gì. Dân vệ hay nghĩa Quân không có người chỉ huy thì tự chỉ huy lấy nhau. Có gì đâu mà phải kêu ca. Thân mến.

Bạn TRẦN MINH (Ban Mê Thuật) Chúng tôi xin đăng trọn lá thư của bạn về Con Ong lên đây để độc giả đọc cho vui. Đồng ý một vài điểm, mà cũng không đồng ý ở một vài điểm. Nhưng cũng cứ đăng...

HAI CÁI NÔNG NỒI CỦA CON ONG

Tôi từng theo dõi Con Ong và thường cảm phục lối nhận xét, tài châm biếm của quý báo, và đã có lần cảm phẫn khi thấy Con Ong bị nhục mạ, đả mạt. Mặc dầu ở cái xứ này, đến Quốc Hội cũng cóc làm nên cái trò trống gì (vụ gần 200 dân biểu nghị sĩ bị kếp hát Phạm Kim Ngọc cho đo ván chẳng hạn), huống hồ gì báo chí. Tuy nhiên cảm được một tờ báo biết nói thẳng nỗi oan ức của thẳng dân đen tôi cảm thấy mình như uống được 1 thùng nước (vàng 1 thùng lặn) giữa cơn khát sa mạc. Tuy nhiên trong một vài số báo mới đây không hiểu có phải bị «động tiên nâu» rút hết chân khí đi chăng mà bỗng dưng cái vôi Con Ong đâm ra cùn nhũn, chích bậy chích bạ mà tôi gọi đó là cái nông nôi. Trong muốn một, tôi xin đưa ra hai cái nông nôi sau đây nhờ quý báo lên tiếng.

Cái nông nôi thứ nhất: đó là vụ giáo sư Khoa Trường Nguyễn Văn Trung.

Tôi được biết giáo sư Trung qua những lần diễn thuyết của anh và theo tôi thấy anh Trung không có cái đáng dấp của một nhà lãnh đạo, nhất là lãnh đạo chính trị. Hơn nữa, tôi từng anh khi anh tuyên bố nhục mạ sinh viên Việt Nam tại Paris và sinh viên Saigon nhân chuyến công du mẫu quốc của anh, Anh Trung là «típ» người hèn đi xin cơm chính phủ Việt Nam, xin sự bảo vệ của người quốc gia, nhưng lại xin tiếng tăm của bọn cộng sản. Sự bực tức của tôi đã được giải tỏa trong một bài lên tiếng của Con Ong phân tích cái thói của Nguyễn Văn Trung. Nhưng từ cái «chê» Nguyễn Văn Trung tại Paris đến «chê» Nguyễn Văn Trung tại Saigon qua 1 bài báo của nhóm Sĩ Địa Văn Khoa Sao Hoàng Con Ong mắc phải một lỗi lầm lớn: Đó là sự nông nôi thiếu suy xét. Bởi chữ một thẳng du đảng ma cô trí thức mà lại dùng những lời lẽ ma cô mạt dạy thì làm thế nào mà tạo cho nó cái thế «quay về chính trị được». Hơn nữa thẳng du đảng ma cô đó chưa chưa một lần dùng những lời lẽ hạ cấp đó thì sợ người đọc thay vì ghét nó lại dăm ra thương nó. Đã thế dựa vào cái nhóm người tự cho mình nông nôi (bài thú tội của Hồ Thanh Tâm) để chửi kẻ khác, để ca tụng bọn nông nôi, mình đâm ra hèn đi. Rồi khi cái nhóm người nông nôi trên nhận thấy rằng vì mình chửi bần quá nhiều nên đâm ra bần hơn người bị chửi bần quá xuống nhận lỗi xin «cải tà qui chánh» thì cái thế «chửi» của mình mất chính nghĩa vì điếm tựa của nó đã mất. Hoặc là mình cũng phải bắt chước mà «cải tà qui chánh» hoặc lúc đó mình «đực» cái mặt ra. Và trên thực tế con Ong đã «đực» cái mặt ra rồi có gỡ gạc bằng 1 bài báo chửi Anh Lý Chánh Trung do ông Vạn Tóc Mai nào đó. Mục đích châm biếm là làm thế nào để kẻ bị chỉ trích biết lỗi mà tự chữa thì mới khó nên không thể chiều theo bản năng và cố chấp được. Còn châm biếm để ra sao thì ra, ai làm cũng được. Tôi nghĩ điều sau này trái với tôn chỉ Con Ong.

Cái nông nôi thứ hai: cuộc biểu tình trực chỉ Nhà Hát Tây ngày 21-12 mà Con Ong gọi là bọn người ngu dốt phá hiến pháp để bảo vệ Hiến Pháp.

Trước hết tôi xin minh xác là mình còn trình nguyên, nghĩa là chưa gia nhập một gia đình đảng phái nào và nhất là không phải cảm tình viên của LLĐKK. Tôi thường nghĩ ĐKK ra đời chỉ đáp ứng một tình thế cấp bách có tính cách giai đoạn nên khi tình thế không đòi hỏi, nó phải tự động giải tán. Thế mà cái LL đó đã tự khoác cho mình 1 thực thể chính trị để tồn tại. à vì thế chẳng làm nên cái giống gì. Lại cái thế chống của ĐKK chỉ dựa trên bạo động nên đâm ra hời hợt, phản tâm lý và thiếu khoan dung.

Tuy nhiên, kết luận hành động ngày 20-12 của nhóm người trên là ngu dốt thì quả quý báo còn có nhiều kẻ kém suy xét. Lý do quý báo đưa ra là Hạ Viện đã lập một ủy ban điều tra 3 DB Cộng Sản năm vùng,

Chỉ phải để cho họ làm việc cái đã rồi chỉ trích sau. Lập luận đó nghe qua thì thật là vô tư dân chủ. Nhưng tôi thử hỏi cái lúc mà chính phủ Trần Thiện Khiêm nắm chính quyền, một số báo chí đã chế ông Tổng Ngạc là con nít, mới ở hàng chui ra. Con Ông cho là chỉ trích quá sớm và giữ thái độ vô tư đợi ông ta thực sự hành động mới phán đoán được. Dùng một cái, hành động đích thực của Tổng Ngạc là chính sách Thuế Kiềm Ước đã làm mọi người điêu đứng. Và Con Ông bắt đầu ra tay đốt. Nhưng quá muộn. Thế mới biết ở cái xứ Anamta không thể nào "đứng giữa" được không thể nào giữ thái độ chờ xem—wait and see.

Và khi việc đã rồi nó biến bản thành 1 tình trạng chứ không còn ở trạng thái biến đổi nữa. Xét qua cái "thành tích biểu" của Hạ viện VNCH, ta thấy toàn là 1 bọn người ăn hại, không làm gì được cho quốc gia dân tộc. Từ những vụ đi "trai đóc" làm thối dư luận quốc tế đến việc ăn cắp tượng chàm buôn lịch cời trường rồi đem kit bôi lên mặt nhau bây giờ lại chứa cộng sản năm vùng. Hạ viện đã từng nhân danh Hiến Pháp để phá thời HP. Dân biểu coi thường cử tri. Họ tưởng dân đen thì phải ngu, mà ngu thì làm gì mà chẳng được. Đúng là bọn điếc không sợ

sung. Cái vụ thuế Kiềm Ước, họ đã từng đấu võ, chứ bới đòi giải tán chính phủ, thay đổi chế độ, cuối cùng họ đòi làm gì hay chỉ "âm ở hội tề". Hơn hai năm ngồi ăn rồi phá, phá rồi ăn, lâu không nói thì lại càng làm tới. Do đó, bây giờ ta không thể giữ thái độ chờ xem được. Phải hành động. Nhưng bằng cách nào? Báo chí ư? Dân Biểu, Nghị Sĩ coi báo chí như pha. Chỉ còn 1 phương pháp đó là bạo động. Chính quyền, Hiến pháp, Quốc hội, chế độ Ngô Đình Diệm trong 9 năm đã làm được nhiều việc cho quốc gia thế mà cũng vì một sơ hở đã bị phủ nhận vì nhân danh cái này, cái này, cái nọ. Bây giờ chúng ta sợ vì hiến mà để cho bọn người lợi dụng hiến pháp đang mạnh tâm phá hiến pháp sao? Nếu cứ để cho cái ủy ban gì đó làm việc biết đâu họ chẳng bị giấy xanh giấy đỏ bịt miệng mà tuyên bố là không có CS ở quốc hội thì chúng ta làm thế nào chẳng lẽ lại chối bỏ phán quyết của Hạ viện thế thì không vì hiến sao? Cho nên tôi thiên nghĩ rằng có một hành động trái hiến pháp để bảo vệ hiến pháp còn hơn là bảo vệ hiến pháp bằng cách vô hiệu hóa HP, bôi bẩn hiến pháp. Hoặc là vì hiến để "dẫn dắt" mấy tên CS đó và cái ủy ban điều tra hoặc vì hiến để chối bỏ phán quyết của Hạ viện xét

ta đang đường CS, thì chúng ta nên chọn cái thứ nhất ít vi hiến hơn. Như thế nếu vì muốn giữ 1 thái độ vô tư mà Con Ông không thể cõ vô hành động trên thiết tưởng cũng không nên bôi bẩn cho họ là ngu đốt được. Đó mới là một việc làm thích đáng.

Con Ông đã từng bị chửi là bọn ăn bản, viết bản và nói bản, kẻ hèn này lại khoái cái bản đó để bôi lên mặt mấy thằng bản mà không biết mình bản lại tưởng mình là cha thiên hạ. Song đừng đâu bôi bậy đó, có ngày bôi trúng đồng phân trâu thì bỏ mẹ. Nhân cảnh sự ngoạnngoãn mà Con Ông đã dành cho nhà nước—nghĩa là nhà nước chế ai thì đuổi kẻ đó—kẻ hèn này mong Con Ông nên ngoạnngoãn với độc giả hơn là nhà nước vì mất lòng nhà nước thì vẫn phẩy phẩy chứ mất lòng độc giả thì có nước đỏi dài. Vậy hãy đuổi mấy cái thằng đã viết mấy bài thối cộc chịu nổi nói trên ra khỏi tòa báo ngày cho thiên hạ nhờ, kéo thiên hạ lại tưởng C.O đang đảo mồ để chôn mình. Giỡn chơi đó, chỉ cần bắt hai anh chàng đó nằm xuống cho một đũa 50 roi để chúng chừa bản sau đừng nông nổi nữa chào thân mến,

TRẦN MINH (Ban mê thuật)

THÂN PHẬN NƯỚC TÔI

Tôi muốn nói với anh
 Có những người linh không đầu
 Mở áo quan chui vào
 Là Quốc kỳ phủ lên
 Tôi muốn thưa với anh
 Có đứa con gái
 Tóc hãy còn xanh
 Ôm tay thằng Mèo
 Trăng mắt đục tình
 Tôi muốn trình bày với anh
 Lỗi công viên
 Ngon đèn đỏ
 Hàng kềm gai
 Và bảng cấm
 Tôi thét vào tai anh
 Bin-ding
 Nhà thờ
 Ô-kê
 Quê hương tôi đó
 Ôi! Quê hương đau khổ
 Quê hương nhọc nhằn
 Quê hương khói lửa
 Anh thấy không?
 Hơn hai mươi năm
 Thằng nhỏ chơi bích kích pháo
 Anh nghe không?
 Trên hai mươi năm
 Con gái nói tiếng Anh bằng tay
 Bằng thân xác nhọc tiều
 Và trên hai mươi năm
 Thằng nhỏ làm du-đăng, ma-cô
 Ôi! Quê hương tôi đó
 Một nửa tang tóc ngục tù
 Một nửa cội nguồn mắt rữa.

SÁU MẮT KIẾNG

DIỆP BẢO TÂN

QUẢN LÝ
 MAXIM'S
 RESTAURANT - THEATRE

13-15-17, Tự Do — Saigon
 Đ.T. : 20.575 — 20.576

CON ONG TRANG 9

NGÀY XUÂN CON CHÓ NÓI VỀ :

HIỆN TƯỢNG HIPPI SAIGON

(TIẾP THEO TRANG 5)

hào phóng trong các dịch vụ mua bán đôi chác với người Giao Chỉ nào ăn mặc hồ hang sặc sỡ theo kiểu Hippie, nhất là giới «chị em ta» lại tỏ ra chơi đùa đúng điệu Hippie Texas thì chẳng khác nào gã đứng chỗ giữa, thả hương lại kiếm được người đồng điệu đồng tâm, mặc dầu chỉ là giả tạo, nhưng mấy chú GI cũng lấy làm thích thú lắm nên đã cho tất cả và OK tất cả những gì chú làm được để vừa lòng người bạn Hippie da vàng mũi tẹt!

Bởi vậy hiện tượng Hippie đã phát triển mạnh mẽ trong giới chị em ta hay là giới «gà chọi» cũng thế, các chị em hoặc chủ nuôi gà đã không ngại tốn kém xuất ra hàng chục ngàn may cho được vài bộ đồ Hippie để làm ăn, để hốt bạc Mỹ. Do đó, khắp hang cùng ngõ hẻm nơi nào có Mỹ lui tới là có Hippie thổi thân của giới chị em ta, nguy trạng để quyến rũ mấy chú GI vào đường «ăn chọi» và hốt bạc. Hiện tượng này là «Hippie nghề nghiệp» chiếm tỷ số đông đảo nhất trong làng Hippie của Saigon.

HIPPI BỤI ĐÒI.

Thành phần Hippie Bụi Đòi của Saigon đa số thổi thân từ các gia đình khá giả lễ giáo nhưng được nung nấu theo «Đốt Sóng Mới», ngoài việc học hành tự do giao du ăn mặc theo sở thích, có tiền lại sẵn phương tiện, nên nhiều khi sự ăn chơi của họ do những ham muốn của tuổi trẻ đã đi quá xa khuôn khổ lễ giáo gia đình mà những người có bổn phận hoặc vì không biết hay lý do nào khác đã không kịp thời ngăn chặn để cho sự buông thả, của họ đi đến chỗ quá trớn, tự giết chết tuổi trẻ bằng hết lối làm này đến tội lỗi khác, cuối cùng thoát hẳn ra ngoài sự ràng buộc của gia đình để trở thành Bụi Đòi, nảy sinh tư tưởng yếm thế, không định được hướng đi, oán ghét tất cả, mất tự tin ngay chính cả thân mình, đi gần đến thời loạn bất mãn triển miên!

Trạng thái Hippie Bụi Đòi tại Saigon cũng có khá nhiều. Sống bằng các nghề không nhất định nhưng có thể làm tất cả các nghề miễn kiếm được nhiều bạc hầu có phương tiện ăn chơi trác táng. Chẳng hạn đóng vai «chị em ta» một đêm, hoặc «ăn chọi» theo kiểu nhảy dù vài giờ miễn là người bạn một đêm ấy thỏa mãn được yêu sách tiền bạc cho họ! Và rất nhiều chuyện động trời khác do bọn Hippie Bụi Đòi tính kế xoay tiền, họ như những con ngựa bất kham, đã thoát khỏi sự ràng buộc của gia đình lễ giáo, để sống theo sự đòi hỏi ham muốn của tuổi trẻ. Hàng ngày, đêm, họ nhón nhơ có mặt khắp chốn ăn chơi phê phỡn, nhà hàng phòng trà, nhảy lậu... Với những bộ áo quần hồ hang kêu gọi, cũng phơi bày đùi, vú, ngực, mông... lồ lộ, nhưng họ hơn loại «Hippie nghề nghiệp» của «chị em ta» một bậc. Tuy không làm nghề «chị em ta» song chính họ, đã tự phá hoại cuộc đời của họ một cách đau thương thể thảm!

HIPPI TÀI TỬ.

Hầu hết là con của các gia đình quyền quý trong xã hội, họ rất ham sống và yêu đời, bởi họ điều có

một tương lai đầy hứa hẹn. Song trước những quyến rũ mới lạ của vật chất lại sẵn trong tay có phương tiện, nên họ đã như những con nai vàng ngơ ngác bị lôi cuốn vào trào lưu Hippie của Saigon.

Họ là những con mồi ngon của giới Hippie Bụi Đòi bất địa và quyến rũ. Tuy chưa có kinh nghiệm ăn chơi nhưng có tiền nhiều và thể lực của phụ huynh nên được suy tôn làm anh hai. Do đó anh hai đã đứng ra tổ chức nhiều cuộc du hí tập thể như: Mở Bar và Boum lậu, tắm biển...

Tất cả những hành động của họ đều nhằm thỏa mãn sự đòi hỏi của dục vọng tuổi trẻ, nên hậu quả rất tai hại cho nếp sống của một gia đình căn bản đạo đức, cũng rất dễ dàng trở thành loại Hippie Bụi Đòi như đã kể ở đoạn trên.

oOo

Kết luận, hiện tượng Hippie của Saigon không mang các đặc tính như phong trào Hippie bên Âu Mỹ, phát sinh ở một xã hội dân chủ tự do thực sự. Mà chỉ là sự chạy theo một cái «Mốt» mới lạ, để rồi lợi dụng vào nhiều mục đích riêng tư. Bởi vậy, hiện tượng Hippie Saigon đã gây nên nhiều trạng thái không mấy tốt đẹp cho xã hội, làm đảo lộn nếp sống bình thường của gia đình nặng về tinh thần hơn là vật chất người Á Đông. Xã hội Việt Nam không thể coi là đẹp khi người phụ nữ phơi đùi, vú, mông... lồ lộ dưới ánh nắng mặt trời!

Khi phê bình về Hippie có người đã nói: «Tất cả các sinh vật trên trái đất, con người xấu nhất nếu trần truồng đứng chung với sinh vật khác như: Chó, mèo, gà, ngựa... Giống nào tạo hóa cũng dành cho một bộ phận che kín... Chỉ con người không có, nên con người mới phải mặc áo quần cho kín đáo, nay bỏ áo quần đi quả thực con người xấu xa hơn hẳn nhất trong các sinh vật hiện hữu!»

Chúng tôi sẽ trở lại vấn đề trong một dịp khác. Mấy ngày Xuân con Chó này quả chỉ có Hippie là lên hương khòisắc!

NAM - BINH

CHÍNH SÁCH

CHÍNH SÁCH

XIN MỜI QUÝ VỊ MUA

VÉ SỐ KIẾN THIẾT QUỐC GIA

mỗi tuần phát hành sáu triệu vé

GIÁ MỖI VÉ : 30đ.

SÁU LÔ ĐỘC ĐẶC

MỖI LÔ SÁU TRIỆU ĐỒNG

Mở số mỗi chiều Thứ Ba

LÚC 15 GIỜ TẠI RẠP THỐNG NHẤT SAIGON

vé có đặt bán khắp nơi

TUỘT RỜI CƠN MỀ

● NGŨ YÊN

Con nước đục ngầu cầu bần, mùn thối của một húc sông vừa mới được khai thông. Mùn thối của nó dâng lên mũi, Ngân cúi thủ nhìn bóng trắng bắt đầu lên bên kia sông. Nó vừa được thả ra hồi sáng. Ban chiều mây đưa ban rù nó đi họp. Nó chán nản từ chối kêu mệt. Thăng Ruyet cố lôi kéo. Nó cương quyết từ chối. Thăng Ruyet nói, đêm nay theo đúng chương trình thì có một buổi họp để bầu một số Trường ban. Nơi họp tận trong Chợ Lớn. Giờ họp hồi 8 giờ 30 tối. Thăng Ruyet định ra và định hoạt động mạnh, nó cần Ngân để thêm một phiếu. Cả mấy thằng trong quân ngũ như thằng Thiệp, thằng Thanh, thằng Uyên, thằng Sơn cũng được Ruyet kéo về, bên cạnh có đám thằng Ái vừa tốt nghiệp NLS ra chưa có việc, thằng Trần nham nhờ được giải kỷ luật niên khóa 57-58 ở LTK, hiện giờ làm giáo sư tư nhân ở LK... đều tập trung tại đây để theo dõi phiếu cho thằng Ruyet. Thằng Hiền lái xe từ trong Chợ Lớn về. Nó lạng xe một vòng, thằng rít trên mặt đường, vẩy tay ra hiệu. Thăng Ruyet cũng cò mọt kéo nhau xuống. Tiếng máy xe nổ dồn. Bóng chúng mất hút. Ngân băng vào nhà chị Hà đi cầu và rửa mặt. Chị Hà đang ngồi dút cơm cho con. Anh Hà lúc trước là Giáo Sư tư nhân cho một Trường Kỹ Thuật. Rồi bị tình nghi xách động gì đó và bị bắt cùng một đạo với Ngân. Anh ấy khi được thả thì thất nghiệp. Anh đang ngồi giặt tã lót cho con. Anh Hà trao đổi vài câu ngượng ngập với Ngân. Ngân định mượn tạm chị Hà 500 đồng, nhưng thấy sắc mặt lầm lì của hai vợ chồng, và hồi này nó nghe thằng Ruyet nói qua về sự túng bần của gia đình anh chị Hà, Ngân ngần ngại rồi bước lên cầu thang. Vừa lên đến sân gác đã nghe tiếng anh chị ấy đang nghe đài và nhau. Lúc sau nghe tiếng xô - đẩy, tiếng trẻ con khóc thét, tiếng ly cốc đổ vỡ. Hồ chia rẽ giữa hai vợ chồng không lấp được khi tài chánh gia đình khô cạn. Mỗi người có một lối sống. Tình yêu khi biến thành chồng vợ nó nhạt dần. Và mỗi một thực tế cần thiết cho đời sống vật chất đều biến thành cái có thể gây xáo trộn trong gia đình. Những ngày đầu khi di cư vào đây cha mẹ Ngân thường xuyên có cảnh cãi vã, day nghiêm nhau. Ba Ngân thì quyết ra đi. Còn mẹ Ngân thì quyết không rời bỏ căn nhà. Cuối cùng đi Ngân phải vào thúc bách bắt ép mẹ Ngân đi. Ngân còn nhớ ngày đó. Đi Ngân ở Hải Phòng đã quá 6 giờ chiều. Nhà đã đóng kín cửa ba mẹ nó đang cãi nhau, lũ anh em nó buồn ngoảnh lưng nhìn. Mẹ Ngân đang hồi nôi giận khóc bù lu, bà toan đập phá mọi thứ thì tiếng di nó gõ cửa. Mẹ nó đang cơn giận, biến qua cơn sợ hãi. Cả nhà cùng tái mặt khi nghe chú di nó mô tả cái chế độ nay mai, hiệp định Genève đã biến miền bắc thành CS. Và chính sách phân chia ruộng đất được manh nha từ 1953 sẽ được áp dụng. Không thể ở lại, phải dứt khoát ra đi. Dù trong Nam thế nào cũng mặc. Không thể ở lại. Không luyến tiếc một thứ gì. Viên đạn cuối cùng do chú di Ngân đã phóng ra đã phá vỡ ý nghĩ ở lại của mẹ Ngân. Nhưng khi thay đổi quê hương, đất sống mẹ Ngân buồn bã khó tính. Mẹ thường mắng Ngân mỗi khi Ngân về nhà nói tình hình thời cuộc với ba Ngân. Tính bà ghét xáo trộn đời đời. Lúc Ngân bị bắt, mấy tháng sau được tin mẹ mình đã bệnh nặng vì buồn đau và chua chất nhất khi Ngân rời khỏi nơi giam cầm thì được tin mẹ mình bị chết vì lạc đạn trong những ngày CM. Ba Ngân khi vào đây đã đeo đuổi nghề chính trị. Ông là một tay

buôn bán, khôn hoạt đi đây đi đó, nhiều mảnh lời, khéo luồn lạt, luôn luôn ý thức mình phải làm một cái gì cho xã hội. Nhưng khi bắt tay vào việc ông chẳng làm nên trò trống gì. Ông bị bắt năm 1962 sau đó được thả, mẹ Ngân day nghiêng ông đủ điều. Ngân ảnh hưởng phần nào tâm tánh của bà nên thường bị mẹ vác gậy đuổi ra khỏi nhà. Cái cảnh xáo trộn, gãy gỗ của anh chị Hà như kéo Ngân chạy lùi. Bên dưới anh Hà như con bệnh mộng du, trong những động tác rã rời, đây xe ra công, trong bộ áo quần xộc xệch phóng xe hút bóng. Chị Hà rên rỉ, đứa con khóc khản giọng một lúc lâu rồi im bật. Hàng xóm xôn xao một lúc rồi ai về nhà nấy đóng cửa. Căn nhà con Hội dang trước mặt đỏ chói màu màn gió, đèn màu cùng tiếng cười nói nhỉ nhõ của ngoại nhân cũng im bật. Những hồn ma tan loãng trong đêm, mọi người trong khu xóm đã ăn nấp ngủ yên. Đêm đứng im. Sao trời mất bóng. Trăng ngủ trong mây. Chòm cây trướng cá động sương. Ngân nghe sự trống vắng êm ả đè xuống tâm hồn Tai nó không còn nghe tiếng hét hò. Không còn nghe tiếng còi Cảnh Sát ré lên. Không nghe còi cứu thương rít xé giữa nắng chan bụi mù. Không còn nghe rên rỉ, tiếng bước hỗn loạn dày xéo lên nhau trong khung cảnh khói cay mù mịt, và bốn bề gãy gộc, tiếng hò hét xô đẩy lên xe cây. Tất cả như ác mộng qua rồi. Nó ngồi im lạc lõng như một vì sao. Nó như trôi nổi giữa không gian này. Nó vĩnh viễn bay bổng trong sự trống không. Yên lặng bất động. Khu phố lặng lẽ đi u hiu... Cha T. rất thương yêu nó. Ngại không cấm cản cũng không khuyến khích nó khi nó tỏ ý muốn tranh đấu. Ngại chỉ khuyên nó khiêm tốn, ý thức sáng suốt khi hành động để khỏi bị lợi dụng :

- Con... muốn gì ?
- Con muốn chính quyền chấm dứt đàn áp...
- Con đừng để bị người lợi dụng lòng nhiệt thành và tuổi trẻ của con. Con nên nhớ không có cái sai lầm nào giống cái sai lầm nào...
- Thưa, con tuân lời cha dạy. Có thể con thấy điều con làm lúc này nó có chiều cao, nhưng lúc khác nhìn lại có thể nó chỉ là con số không, cũng không sao... con đã lựa chọn.
- Cha tin con sáng suốt...

... Nó như lạc loài trong giấc mơ. Trong trí nhớ, nó mơ thấy nó được trở lại quê hương. Nó đang đi trên cái hoang vắng của xóm làng. Ngôi nhà thờ còn nằm im. Nhưng quang cảnh đã điều tàn. Cổng đã đổ nát. Cỏ mọc lên cao. Hàng cây xơ xác. Gác chuông đầy thừng đã đứt. Tiếng chuông đã lạnh đi rồi. Nó nhẹ nhẹ bước lên thêm gạch, lách qua khung cửa đóng kín. Bốn bề im vắng. Nơi này bàn giải tội. Nơi kia bàn thờ thánh. Tượng Thánh như bằng gỗ lạnh lùng. Chỗ này là kệ rước lễ đã lỏng dính. Chỗ kia nơi tiếng đàn diu đặt đã im bật, khung đàn nằm bơ vơ. Dây ghê xô lệch trông trơn vò tri vô giác. Bên trên khu tế lễ điêu tàn. Khung cảnh như một nhà hát sau khi tan hội. Hàng nền lặng câm lắng đọng những giọt sấp như giọt lệ. Nó quỳ xuống. Bỗng đứng sự sống như bùng dậy, tất cả đều lên tiếng nói, như phá những hơi thở ấm áp... Thật là huyền diệu... Tiếng thánh ca cao vút. Tiếng chuông réo thánh thanh. Đoàn người lũ lượt... Phút tế lễ bắt đầu. Mọi người im bật quỳ gối cúi đầu, miệng lầm rầm cầu nguyện. Cha Xứ dâng cao bánh thánh. Phút tế lễ lặng thinh kéo dài để chờ đón một nhiệm màu. Từng đoàn người lũ lượt kéo lên kệ rước lễ. Đứng từ mặc áo hồng sọc trắng thành kính hứng những bột rơi của xác thánh trên một đĩa đồng. Để thủ ngân sự cách biệt bởi tội lỗi đa mang trong cuộc sống bị lụy xô bồ, đức tin đang ngấm ngọt trong miếng bánh rạ dần theo nước bọt. Sau đó lùa giọng kính cầu cho sự bình an của những người thân bên này và bên kia. Phút tế lễ như kéo dài bất tận bỗng những tiếng nói như thét của người cán bộ chính trị không biết từ đâu xuất hiện. Đám người mới đầu lặng yên như tượng gỗ. Nhưng sau những tiếng hò hét khích động. Rập theo tiếng hò hét hoan hô quá giờ... Rồi từ từ nhất loạt tiến ngưỡng được xếp hàng rời khỏi chốn tôn nghiêm. Từ đây các cuộc tế lễ sau này dần dần biến dạng, cho đến một thời gian sau không còn nữa. Những tín điều tôn giáo được thay bằng tín điều mới của đảng và nhà nước. Nhân dân được từ bỏ nơi này để sang tập trung vào một nơi khác. Bắt buộc mọi người phải bỏ lại tất cả và mọi thứ đều biến hình qua sự thực thi chủ nghĩa phân điền, đấu tố... Tất cả mọi người tùy theo loại phải gia nhập vào Công, Nông Trường, nhà máy... Tất cả phải xử dụng những khẩu hiệu chung lập đi lập lại. Con người phải biến thành những cái máy được điều khiển qua tiếng keng. Tiếng keng báo hiệu giờ ăn, giờ ngủ, giờ sinh hoạt, lao động, văn nghệ... Có cả tiếng keng báo hiệu cho phép 2 con người khác giống xấp lại làm tình. Có cả tiếng keng để chấm dứt khi họ xong, buông rời nhau ra để quay về với nhiệm vụ. Những tình cảm

riêng tư phải được gạt bỏ để phục vụ. Những kiểm thảo, những thanh trừng được công bố... Như một giấc mơ dài Ngân tưởng tượng nhìn thấy... Trí tưởng tượng cứ băng băng chảy cuộn như dòng thác đổ ào xuống bên dưới. Ngân rời bỏ quê hương để ra đi từ thuở bé, có thể sự tưởng tượng nó ra ngoài sự thực phần nào, nhưng chắc không sai lắm là mấy. Ngân lặng người khi nghĩ đến vị tu sĩ không còn được nói tiếng nói tôn giáo thuần túy... Cuối cùng phải tự tử. Bằng dây thắt cổ. Để tự giải thoát khỏi chế độ. Dù luật chúa không cho phép... Ngân như bừng tỉnh cơn mê khi tiếng còi Cảnh sát ré lên ở đầu ngõ... Bao nhiêu cuồng nhiệt, sôi trong hồn, nhưng bây giờ thực tế đã dạy cho nó thêm đức tính điềm tĩnh, tự chế, dè dặt. Mọi sự đều đi qua. Cả 2 phía đều thất bại. Sau 1 chế độ tan. Hàng ngũ nổi dậy cũng tan. Mọi thứ giáo điều tranh đấu 1 thời gian bị rã đi bỏ lại cho mỗi cá nhân nhiều nỗi đắng xé. Đôi khi sự thăng bại đều theo thời gian mà biến đổi thành nghĩa trái của nó. Trên sân khấu chính trị có đạo các nhà làm cách mạng tự trời, hoặc tự chặt tay chân mình. Và 1 số khác đang tự lấy rằng đạo huýt cho chính mình. Sự phân hóa bên vùng đất tự do đôi khi đến mức bi thảm. Mỗi cá nhân đều là 1 nhân vật kịch. Họ mang trong người đầy kịch tính. Thế mà đôi khi họ còn quá cố gắng cho nỗi bật vai kịch vô tình lộ bịch hóa thêm họ. Họ đều bằng nhau về cả mọi phương diện, từ chiếc nôi cho đến nấm mồ. Tuy họ có tùy theo chỗ đứng mà tô chước cho mình bằng ảo tưởng vào các vai trò số 1, 2, 3... nói khác đi là vai trò chính hoặc phụ. Chính những người tự phong là VIP. Sẽ có ngày tự rơi vào nỗi thất vọng đau đớn. Thực sự con người tự nó đã không là cái gì cả trong cuộc sống. Mỗi một chỉ là tượng gỗ trong đám tượng gỗ. Mỗi một điều xa lạ giữa đám đông và xa lạ với ngay chính mình. Đó là hình ảnh đích thực của con người, đừng ảo tưởng mình sẽ thành một cái gì để rồi từ đó tranh giành hoặc đau khổ. Những ồn ào buông thả quá độ của các tướng lĩnh sau khi thành công; đó chỉ là một sự quá độ của một cuộc hồi sinh. Một thứ quá độ của một buổi giao thời. Rồi sau đó theo thời gian làn gió lạnh làm tắt ngúm ngọn lửa cách mạng, đất nước lại chìm lìm vào cái đau thương vô xé hơn bao giờ cả.

Người con gái đã từng là người yêu, đã từng làm tình, đi đứng với Ngân một đạo, trong một nháy mắt thời gian nó đã thay đổi, có lúc nó là một thứ bão rớt lôi cuốn đám thanh thiếu niên qua chiếc miệng môi hồng, răng trắng, áo bay, vóng gây yêu diệu, mắt nói miệng cười, lời cuốn sách thành thành dây dài đi biểu tình. Nó lợi dụng đủ mọi thứ, cả tôn giáo để tự đề cao mình. Cen gái dễ lợi dụng kẻ khác và dễ bị kẻ khác lợi dụng. Nó bắt đầu xoay qua việc ứng cử kỳ bầu cử HNV. Vì những cuộc biểu tình đã qua một thời, sau đó nó lỗi thời, nó xưa rồi; không còn đất khách nữa. Nó lại thất bại. Nó xoay qua nghề công cán ủy viên, nghề viết báo... Rồi có hôm nó sẽ tự tử mà chết. Đám khán giả chỉ thích coi một lúc cái vở hát có tính cách xúc tích, độc đáo nhưng sau đó thị hiếu vẫn trở về với những cái gì thường xuyên bình thường. Những giọt mồ hôi ẩn ẩn ở cái khí hậu nóng bức của Saigon đã làm nhiều lúc Ngân nhớ tới đứa con gái. Ngân coi sự ra đi của nó là tự nhiên. Những ngày dài hay đưa lang thang qua các sân chùa nghe thuyết pháp, tay nắm bàn tay giữa những giọt nắng trưa hồng bên nhau bên những quán cơm chay... Đó chỉ là giai đoạn. Lý tưởng và nhiệt thành tuổi trẻ đã làm cho bọn Ngân bị thua thiệt một cách thảm hại. Bên cái thảm hại đó còn có niềm đau thể hiện qua cuộc nội chiến giữa hai miền. Cứ kéo dài. Máu xương đổ ra bao nhiêu cũng chưa đủ để cho kín một tờ giấy hòa đàm. Những đàn anh trí thức mặt chuột đã nhân danh chiến tranh mà tuyên bố, mà phán dạy dân chúng tiếp tục hy sinh. Những sợi dây thừng đang đợi trời gò những con người chủ trương kéo dài cuộc chiến ở hai miền đem họ ra giữa lòng biển chìm sâu xuống để cho mùn rửa cái thể xác hôi tanh cho cá nó ăn. Bao nhiêu gia đình đã có con em hy sinh cho chiến tranh. Phải nói ít ra, mỗi nhà cũng có vài ba cái thể xác cống hiến chiến tranh. Những khoé mắt lệ trào. Những mẹ già, những con thơ thiếu bóng dáng đứa con, người cha thân yêu. Chiến tranh đã biến con người thành tượng gỗ.

Có đạo Ngân nghe người yêu của nó đi ngủ với một ông tướng để được một chức sắc. Nó không buồn vì thấy điều đó tầm thường. Vì ngủ với nó, với ông tướng, với ngoại nhân, với thằng hủi thì cũng từng đó cái cảm giác và động tác như nhau. Cũng sau một thoáng hào hứng rồi sang một nỗi chán rã rồi, xác thân lấy lưa...

(XEM TIẾP TRANG 14)

CON ONG TRANG 41

TÌNH SƠN NỮ

• Một truyện của THẾ PHONG

MÁY ngày liền, Pégé chạy hốt hải đi khắp nơi mời Thầy Mo đến cúng cho Hàm. Chàng đã nằm liệt giường ròng rã ba bốn ngày trời. Con sốt nặng kéo dài liên miên mấy tiếng đồng hồ, người chàng nóng ran như lửa đốt. Cả nhà ông Bang lo ngay ngáy. Người khổ tâm nhất vẫn là Pégé.

Lúc thấy chàng tỉnh, niềm vui lộ rõ trên khuôn mặt, khi chàng đau rên rĩ hoặc quặn quại trên giường bệnh, nàng lau nước mắt chạy vòng quanh. Thỉnh thoảng đôi giọt còn đọng lại trên gò má ửng hồng. Nàng hỏi :

— Anh đã đỡ chưa ? Ăn cháo gà Pégé đi nấu nhé.

Hàm vẫn lắc đầu hoài. Đôi lúc chàng thêm thiếp hoặc tỉnh giấc, chàng vẫn thấy nàng ngồi bên sán sóc.

— Lúc tỉnh táo, chàng nhận rõ đôi mắt đẹp của Pégé lo âu luôn luôn ngược nhìn lên trần nhà, miệng nàng như cầu khẩn cho chàng chóng khỏi bệnh.

Chàng nhìn nàng đầy thương mến. Chàng cố gắng nói cho Pégé hiểu không có ma quỷ nào ám ảnh chàng cả. Còn ốm chẳng qua là chàng không chịu nổi thủy thổ nước độc mà thôi. Đã mấy đêm, chàng phải nghe Thầy Mo « leng cheng » cúng vái, chàng khổ chịu vô cùng. Ông bà Bang rồi Pégé cả cậu em mới học ở tỉnh về cũng không ngớt buồn bã. Hình như chàng có phước nào, những người ấy không nhắc đến bệnh tình của chàng.

Bà Bang thúc giục Pégé lên Bàn Dạ mời Thầy Mo khác về nhà cúng. Bà bảo con gái :

— Này mày có biết nhà Ông Mo Sin trên Bàn Dạ không ? Mày cứ ngựa lên đó hỏi thăm thì sẽ ra. Nếu đi nhớ báo thằng Chừ đi theo cho có bạn đường.

Khi Pégé đến nơi, nàng nhóm niềm hy vọng. Chắc ông Mo này giỏi lắm nên mẹ mình mới buộc đi mời ngay. Nàng luôn luôn tự hỏi không biết chàng bị ma nào quở phạt mà ốm lâu thế. Hay là hôm nọ chàng đi đước cá ở Khe Lũng bị ma theo chăng ?

Đúng rồi, ở vùng ấy có cái đù Thần, chàng leo lên nghịch ngợm rồi bị quở phạt.

Khi Pégé thúc ngựa qua xóm Mường, những dân làng đây nói với nhau :

— Sao con gái quan Bang đến đây tối quá vậy ? Chắc có việc gì quan trọng lắm.

— Có lẽ, một người dân Mường đáp, tôi thấy hai người phóng ngựa rất nhanh, chắc là đến nhà ông Tạo Mường.

Nàng vừa tới điểm canh, một anh lính gác ra ngoài vái chào nàng, cung kính thưa :

— Thưa cô, Quan Bang có việc gì cần gọi ai đấy ạ ?

— Chỉ cho nhà ông Mo Sin.

Sân ngựa của Chừ còn ngồi được ở phía sau yên, anh lính đồng nhẩy lên rồi đưa đường cho nàng đến nhà ông Mo. Ở đây, dân Mường đều cho rằng Mo Sin là thầy phù thủy cao tay bắt ma rất tài tình.

Bất cứ ai bị bệnh gì trầm trọng đến đâu, ông ta đến nơi gọi bệnh rất giỏi. Ông ta nói bệnh nhân nào chết, nhất định người ấy sẽ chết, và nói là sống, kẻ ấy sẽ khỏi bệnh.

Ông Mo Sin được nhiều người nể phục. Người ta còn đồn đại rằng xưa kia ông ta sang bên Tàu học nghề phù thủy và ma chài, tướng số, địa lý, khiến bao nhiêu người nhờ ông đặt mồ mả đều làm nên danh phận.

Và hơn nữa, ông bói rất đúng. Có một lần, một quan phủ nọ tính tình ác độc, hà hiếp dân chúng khiến mọi người oán thán tai tiếng đến ông Mo. Sau khi ông bói một quẻ, ông nói với mọi người rằng quan phủ

kia sẽ phải đi nơi khác trong một thời hạn rất ngắn. Nhưng trong cuộc dọn đồ đạc, mấy con ngựa thồ đồ đạc quý như vàng bạc châu báu sẽ bị lăn xuống vực của cái sẽ tiêu tan. Đúng như lời ông nói, quan phủ kia phải đi ra Yên Bái và lúc ngựa đi chuyên trên đèo Ba Khe thì bị lốc, ngựa lăn xuống đèo.

Ông Mo còn là một thầy Mo chài người rất giỏi. Những kẻ ác độc, dân chúng ta thán, ông chài nạn nhân sẽ chết. Tướng số ông thông thạo, nói đâu ra đấy, vận mạng tiền hậu vận, ông thông suốt. Ai làm gì, tương lai sao, ông nói rõ vanh vách như đi sát với quá vãng họ.

Nhất là tài đề mờ mả, ông Mo rất tài tình. Chẳng hạn như nhà ông Bang xưa kia rất nghèo nàn, mặc dầu anh em làm quan. Từ khi ông đặt mồ mả ít lâu, con cháu làm ăn khá giả, quan Bang cha truyền con nối, làm ăn phát đạt đến bây giờ.

Khi gần tới nhà ông Mo, anh lính đồng nhẩy xuống ngựa, thưa với Pégé rất kính cẩn :

— Thưa cô, nhà ông Mo Sin đây ạ.
Nàng gật đầu cảm ơn, đẩy cổng bước vào. Chính Thầy Mo Sin, già lụ khụ ra đưa nàng vào nhà, và ông thoáng nhìn đã nhận ra Pégé là con ai rồi.

Ông hỏi :

— Cháu đến tìm có chuyện gì đây ? Chắc là quan trọng vì nửa đêm rồi gà gáy mà cháu còn đến tìm bác. Cháu vào nhà đi.

Pégé hốt hải từ chối, thưa :

— Thưa Thầy, bố mẹ cháu cho đến mời Thầy đi ngay để cứu sống một mạng người. Hiện nhà, anh cháu đang bị đau liệt giường chiếu, cơm cháo không ăn. Xin thầy giúp cho.

Thầy Mo đưa mắt nhìn trời, có vẻ tư lự, rồi hỏi ngay :

— Anh ta đau bệnh gì, cháu có biết không ?
Sau khi nghe nàng đáp lời xong, Thầy Mo bèn nói :

— Được thầy đi ngay theo con.

Ông vào nhà rồi sai người thẳng yên ngựa. Trong lúc đó, ông ta gói theo một ít thuốc gia truyền mang theo và cả chiếc đàn bầu, cái tráp lớn. Đó là những dụng cụ để chữa bệnh của thầy Mo Sin trên miền Thượng du Việt Bắc.

Trước khi Ông Mo Sin và Pégé về đến nhà, Bà Bang đã sắp sẵn cỗ bàn đề cúng. Trên chiếc mâm đồng cao ba chân đặt ở buồng Thờ Ma Hồng, hai con gà, một sống, một mái luộc chín đặt trên đĩa đặt trong một mâm khác đầy gạo. Một đĩa trầu cau tằm sẵn, hai đồng tiền xin âm dương đặt trong đĩa nhỏ, kể là một bó nhang đen.

Thầy Mo mở tráp ra, tay cầm quạt phe phẩy, miệng khấn vái những bài thần chú bằng tiếng Mường ! Họ ói la, pạn pán, pan, à à... Xong thầy Mo lại gảy đàn. Lúc đàn lên cao, khi xuống thấp, rất ăn nhịp với lời pán, pán, phan, họ ói la...

Bệnh nhân được đặt ngay bên cạnh mâm thầy Mo. Chàng vừa nhức đầu lại phải nghe những tiếng hát sắc súa nặng nề. Mỗi lúc chàng mở mắt ra, chàng bắt gặp Pégé ngồi bên cạnh với cặp mắt đầy thương xót. Nàng hỏi ngay :

— Anh thấy đỡ nhiều chưa ? Thầy Mo Sin đến cúng cho anh đây. Thầy bảo rằng anh bị gió độc và Ma trêu. Nhưng anh sẽ khỏi.

Hàm gật đầu và đáp :

— Anh sắp khỏi rồi em ạ.

Rồi chàng ngủ thiếp đi, trong khi ấy, Pégé lui ra ngoài sắc thuốc cho chàng. Nàng đem thuốc lại, lấy quạt phe phẩy cho thuốc chóng nguội và đợi Hàm thức giấc là nàng cho bệnh nhân uống. Nàng thấy chàng thức tỉnh, nàng bảo :

— Anh uống nước đi cho chóng khỏi. Lá cơm kia này tốt lắm, trị bệnh ngã nước đó anh. Anh uống một ngụm nước cho hết nhé.

Lời nói của nàng ngọt ngào không đắng như ngụm thuốc mà chàng vừa uống ừng ực. Lúc mới uống, chàng sặc sụa muốn nôn ra. Nhưng vì sự hiện diện của Pégé và sự săn sóc kia chàng không nỡ.

Pégé lại nói với chàng :

— Thuốc ngọt lắm anh ạ, không đắng mấy đâu. Chắc anh bệnh nên miệng đắng đó thôi.

Mặc dầu nói vậy, Pégé cũng biết là nàng nói dối người yêu, vì thuốc là cơm kia, một thứ xanh như màu chàm, thường mọc bên bờ suối, chỗ đất ẩm. Cơm kia là một thứ ký ninh thổ xứ. Những người đường xuôi lên mạn ngược bị chói nước đều phải uống thuốc đó.

Có một lần, theo như nàng kể, Hàm bị bệnh vì chưa quen thung thồ, cần phải uống nhiều cơm kia. Nhưng nàng chưa có lần nào buộc chàng uống.

Nàng định ra ngoài, thì Thầy Mo gọi giật nàng lại :

— Pégé ở lại đây. Ta bị đứt giấy đàn, con tìm đâu ra bây giờ không ? Ta e...

Pégé đã toan khóc, nàng biết rằng câu nói kia sẽ là một điếm gở. Nàng chạy đi tìm giấy đàn trong tâm tự nghĩ « có lẽ là một điếm không hay ». Nàng định tâm hỏi lại ông Mo rằng có bao giờ ông bị đứt giấy đàn không và có thì bệnh nhân sẽ ra sao ? Nàng định quay lại hỏi, nhưng vì sợ Thầy Mo đợi giấy đàn mới nên thôi.

Lúc tìm được giấy đàn mới rồi, nàng vội vã trở về. Thầy Mo như biết được rằng Pégé lo, nên nói ngay :

— Không sao đâu Pégé ơi, lúc này thầy nói có lẽ e là sợ đi lấy giấy đàn chậm đó thôi. Bệnh nhận sắp khỏi rồi. Trời sẽ đền công cho con mà.

Hàm khỏi bệnh. Mùa xuân lại sắp về trên miền sơn cước. Pégé và Hàm sang bên Thầy Mo để cảm tạ. Pégé hỏi chàng :

— Chắc hôm anh đi đước cá ở Khe Lũng, anh nghịch cái đù Thần nên bị quở đó.

Hàm vì muốn làm đẹp lòng nàng nên gật đầu. Nhưng trong thâm tâm chàng, thì không nghĩ thế. Người sơn cước tin có một đấng thiêng liêng như Ma chẳng hạn, đó là một thứ công lý của người thành thị.

Mỗi khi họ làm điều gì sai lầm, họ sợ đấng thiêng liêng quở phạt trừng trị, hoặc trái lại làm điều tốt sẽ được đấng thiêng liêng đền bù, biết đến.

Có lẽ như vậy, Hàm thâm nghĩ, dân chúng Thu ng du mới không nhẫn tâm xử đối với nhau tàn độc.

Ngoài kia, rừng hoa bắt đầu nở chờ mùa xuân.

THẾ PHONG

PHÒNG THƯƠNG MẠI
SAIGON

Cầu chúc quý vị một năm
mới tươi vui và hạnh phúc

TRƯỚC THÈM NĂM CHÓ

MẤY CHUYỆN CHÓ TRONG NĂM GÀ

Số báo này là số tất niên của Con Ong. Nghĩa là số báo cuối cùng trong năm con Gà. Số tới sẽ phát hành vào đầu năm Chó. Nhân số báo cuối cùng của năm Gà, Con Ong xin kể lại mấy chuyện Chó nhất trong năm, để mừng Tết Chó.

1.—NGHỊ PHIỆT

Những ai theo dõi hoạt động của Thượng Viện qua mấy lần phóng sự trên Tivi, ví dụ như vụ chất vấn hành pháp về thuế kiểm ước, chắc không khỏi cảm động về sự tha thiết của Nghị Phiệt với Quốc gia dân tộc, nhất là với dân nghèo. Lần nào Nghị Phiệt mở mồm phát biểu cũng nói lên cảnh khổ sở thiếu thốn của dân nghèo, kêu gọi nhà nước phải khắc khổ, tránh lãng phí để giúp dân v.v... Tuy những ý kiến của Nghị Phiệt rộng tuyếch, nhưng dân nghèo khoái lắm.

Ngày 10-1-1970, Nghị Phiệt chính thức gửi văn thư lên Tổng Thống, và Chủ Tịch Thượng Viện đề xin gửi tiền giúp đỡ 15.987 Cô nhi trong 103 Cô nhi viện toàn quốc trong dịp Tết.

Với Tổng Thống, Nghị Phiệt xin trích bớt quỹ mặt ra để cho. Với Chủ Tịch Thượng Viện, Nghị Phiệt xin giảm bớt phung phí trong quỹ đen Thượng Viện để cứu khổ những cô nhi bất hạnh. Nghị Phiệt nói rằng sở dĩ ông phải kêu cứu khẩn thiết như vậy vì sau khi thăm viếng một số cô nhi viện, ông thấy đời sống cô nhi quá thiếu thốn khổ cực.

Tấm lòng của Nghị Phiệt thật là quý hóa. Nhưng đó là tấm lòng được phát ra qua lỗ mồm. Theo một nguồn tin từ Thượng Viện cho biết, trong khi Nghị Phiệt viết thư xin Thượng Viện giảm phung phí, để báo đăng quảng cáo, thì chính Nghị Phiệt là vua phung phí.

Gần đây, các báo loan tin trong năm 1969 có tất cả 56 trong tổng số 59 Nghị sĩ đã xuất ngoại, người ít nhất là 1 lần, nhiều nhất là 4 lần. Nghị Phiệt là người xuất ngoại 3 lần bằng tiền của Thượng Viện để đi... thăm con!

Nghị Phiệt ở trong Ủy Ban Nội Vụ Nội Quy, đã lập một « phái đoàn » chỉ có mỗi một mình Nghị Phiệt, sang Mỹ để nghiên cứu về nội quy, nhưng đi có một mình, không biết tiếng Anh, rồi làm sao nghiên cứu? Có một lần Nghị Phiệt hết lý do công tác cho TV, đành phải xuất ngoại tự túc, nhưng lại xin Chủ Tịch Huyền cấp cho 10 ngày công tác phí. Đã xuất ngoại tự túc, tại sao lại xin công tác phí

của TV? Có phải là một sự phung phí ngân quỹ của TV không? Tại sao Nghị Phiệt viết thư cho Chủ Tịch TV yêu cầu tránh phung phí, rồi chính bản thân Nghị lại chơi trò phung phí?

Người ta còn biết một chuyện đặng trời nữa. Trước đây, Nghị Phiệt ở trong Ủy Ban Nhân Dân Tự Vệ, sử dụng một chiếc công xa hiệu Ford rất lớn, uống xăng như trâu uống nước. Ủy Ban này đã giải tán từ lâu, thế mà Nghị Phiệt vẫn giữ chiếc xe Ford để xài hoài. Tại Thượng Viện, chỉ có Chủ Tịch Ủy Ban mới được xài công xa, hiệu Mazda hoặc Rio, Nghị Phiệt chỉ là Nghị tron, tại sao tiếp tục xài xe Ford? Đó có phải là một sự phung phí không?

Tóm lại Nghị Phiệt đã phung phí của Thượng Viện khá bộn bạc, trong khi đó thì nói toàn điều nhân nghĩa, và yêu cầu Chủ Tịch TV tránh phung phí. Con Ong biết rõ Nghị Phiệt từ lâu. Giá Nghị Phiệt đừng nhân nghĩa giả hình, đừng viết thư cho Tổng Thống và Chủ Tịch TV yêu cầu tránh lãng phí, thì không bao giờ Con Ong nói chích Nghị cả. Nhưng đã bàn, mà còn lớn tiếng nhân nghĩa, thì không thể được.

Ở đời, thiếu chó gì thắng bản. Như bọn Con Ong chẳng hạn, bản cùng mình. Nhưng đã bàn, thì phải nhận rằng mình bản, hoặc không dám nhận, thì im mẹ mồm đi. Bản mà nói toàn điều sạch, người thế chó nào được.

Con Ong còn biết một Nghị khác, « trong sạch » chẳng kém gì Nghị Phiệt, là nhân vật độc nhất trong năm đã xuất ngoại tới 4 lần, lại còn phóng tin ra cho báo chí biết để đá kích việc xuất ngoại bừa bãi. Nhưng Nghị này biết là mình bản, không có viết thư cho Tổng Thống và Chủ Tịch Thượng Viện như Nghị Phiệt nên Con Ong tha mà không đánh.

2. PHÂN XUẤT

Giữa năm con Gà, Bộ Kinh Tế của ông Âu Ngọc Hồ đã cho cả nước người một phát phân xuất thú vị. Cứ làm như « phân xuất » là một biện pháp để cứu nước. Nhưng khi ông Âu bị đá khỏi cái ghế Kinh Tế mang theo cái lệnh cấm bán Trung Thu, thì Viện Giám Sát đã vội yêu cầu cấm xuất ngoại. Phân xuất cho lắm, nên bị cấm xuất ngoại, đau thật. Sau đó, Viện GS đã công bố « tội trạng » của ông Phân Xuất như sau: làm công quỹ thiệt nửa tỷ bạc.

Từ cuối năm 1968, Bộ Kinh Tế đã phát giác hãng BGI

bán quá giá sản phẩm, tiền bội thù lên tới 249 triệu đồng. Đáng lẽ, Bộ KT phải phạt hãng BGI, thu số tiền đó cho công quỹ. Nhưng ông Âu đã « dim xuống » luôn, mãi đến khi ông ta rời khỏi Bộ KT mà hãng bán nước của Tây vẫn chẳng hề hấn gì. Mẹ kiếp! Chỉ cần cái số lẻ trong 249 triệu, cũng no quá rồi.

Ngoài ra, trong vụ phân xuất, Cựu Tổng Kinh đã để cho nhiều nhà buôn trốn lọt không chịu thuế, số tiền lên tới 100 triệu thuế bột mì, 100 triệu thuế sắt 100 triệu thuế hàng vải, và 30 triệu thuế xe gắn máy.

Trong diễn văn đầu tiên trước Quốc dân sau khi nhậm chức, Thủ Tướng Khiêm đã nói Chánh Phủ của ông sẽ tiếp tục đường lối của Chánh Phủ cũ. Không hiểu ông Tổng Kim Ngọc có tiếp tục đường lối của ông cựu Tổng Kinh không?

3. KIỂM ƯỚC

Vụ phân xuất, đương nhiên là thối. Nhưng trái bom kiểm ước mới kinh khủng hơn nữa.

Cả nước tranh nhau ăn thề tôn trọng hiến pháp. Tổng Thống thề tôn trọng và bảo vệ hiến pháp. Thượng Hạ Viện thề tôn trọng và bảo vệ hiến pháp. Tối Cao Pháp Viện thề tôn trọng và bảo vệ hiến pháp.

Điều 28 hiến pháp quy định « mọi công dân đều có nghĩa vụ đóng thuế theo luật định ».

Rồi dùng một cái, đêm ngày 23-10-69, nghị vụ Tổng Trưởng có cái tên bực bực như đào hát là Kim Ngọc và Bích Huệ, đã tự ý ký nghị định tăng thuế kiểm ước trên 1500 loại hàng nhập cảng. Dân kêu trời như bọng. Lập pháp bào nghị định tăng thuế vi hiến phi pháp, hành pháp bào hợp pháp hợp hiến.

Cuối cùng, ngày 12-12-69, tối cao Pháp Viện đã ra một phán quyết, mà phần dân lý có khoản nói rằng nghị định 1969 tăng thuế kiểm ước là phi pháp, vì căn cứ vào một sắc luật hết hiệu lực. Nhưng nghị định tăng thuế phi pháp, mà dân vẫn phải tiếp tục đóng thuế. Đó là thứ thuế phi pháp. Mỗi khi mua một lít xăng đổ vào xe gắn máy người mua phải bỏ ra 9đ, cho một việc phi pháp. Đau hơn bị móc túi. Vì kẻ móc túi, dầu sao cũng hành động ngấm ngầm. Đảng này, bị mất tiền công khai, mà không làm gì được.

4. TỐI VIỆN

Hành động của Nghị Phiệt cho chúng ta một ý niệm về

hoạt động của các nhà lập pháp trong năm con gà. Hành động của Âu công tử và cặp bài trùng Kim Ngọc, Bích Huệ cho chúng ta một ý niệm về thành tích của hành pháp. Còn tư pháp, đứng đầu là Tối Cao Pháp Viện. Nhưng Tối Cao Pháp Viện của ta thật hay, xử án thật tài, chẳng mất lòng ai. Nghệ thuật xử án mờ mờ ảo ảo, xử mà không xử, không xử mà xử, như vụ thuế kiểm ước, thật là tài tình. Vì vậy, chẳng có gì đáng nói.

Tuy nhiên muốn cho đủ bộ, Con Ong xin kể chuyện Tối Cao Pháp Viện bên... Mỹ. Tục gọi là Tối Viện. Tối Viện Mỹ cũng có 9 thẩm phán như Việt Nam ta. Nhưng do Tổng Thống chọn, và được sự chấp thuận của Thượng Viện, chứ không dân chủ như ta; do Quốc Hội chọn trong số 30 người được giới tư pháp (thẩm phán đoàn, công bố đoàn, và luật sư đoàn) bầu. Thế là ta dân chủ hơn Mỹ. Tổng Thống tuyên bố trong bữa tiệc ra mắt của Hội Tổng Thư Ký các nhật dân chủ hết sức rộng rãi, ta có thể nói là quá rộng rãi.

Vì nước Mỹ không dân chủ rộng rãi bằng ta, nên Tối Viện của họ xấu lắm. Trước khi về vườn, ông Tổng Johnson cử một con gà nhà, có tên là Fortas làm Chủ Tịch Tối Viện. Nhưng TV Mỹ không chịu. Khi ông Nixon vừa lên, muốn đưa chân tay mình vào Tối Viện thế là ông Fortas bị tố um lên là tham nhũng. Đảng phải từ chức, vì tội đã ăn mấy chục ngàn mỹ kim để chạy chọt cho một tên gian thương khỏi phải đi tù. Ông Nixon bèn cử một con gà khác của mình làm Chủ Tịch Tối viện, nhưng cũng bị kết tội tham nhũng.

5. VĂN HÓA DÙI CUI

Năm con gà có một tuần lễ văn hóa đã được tổ chức rầm rộ, y như tuần lễ giao thông, hay tuần lễ vệ sinh. Bích chương cổ động cho tuần lễ văn hóa dẫn đây gốc cây. Người và chó chuyên dài gốc cây, đều rất cảm động. Kết quả là một cái thông cáo đăng trên khắp các báo giải thích về phép lịch sự khi đi coi hát, không được mang trẻ con theo, nếu trái lệnh, sẽ bị đuổi về.

Vào cuối năm con gà, tự nhiên lại nổ bùng một vụ văn hóa dúi cui khá sôi nổi.

Nguyên họa sĩ Nguyễn gia Trí, một họa sĩ đắt giá nhất hiện tại, đã ký giao kèo với nhà nước làm ba tấm sơn mài lớn, giá tất cả hơn hai triệu đồng, để sẽ trưng bày tại nhà văn hoá và Thư Viện Quốc Gia sắp hoàn thành. Nhân có dịp hội chợ Quốc tế Osaka, Ngài Quốc Vụ Khanh đặc trách Văn Hoá Mai Xá Lợi, bèn định đem ba họa phẩm giá trị đó sang hội chợ trưng bày cho du khách Quốc tế coi chơi. Nhưng họa sĩ Trí không chịu. Làm tranh để trưng bày trong một khung cảnh văn hoá, chứ không làm quảng cáo để trưng bày tại hội chợ. Ngài Quốc Vụ Khanh bèn dọa sẽ nhờ Cảnh Sát đem xe Cây và dúi cui tới lấy tranh đem đi. Họa sĩ khiếp quá, bèn gửi thư cho Tổng Thống, yêu cầu cho 3 bức họa được « tị nạn » tại dinh Độc Lập, để tránh bàn tay bạo lực của nhà văn hóa.

Thời chiến có khác. Trước đây nước ta có nhà văn hóa là một Ông Tướng, đã từng định lấy dinh Độc Lập làm nhà Văn Hóa. Khiến văn hóa chạy mau như Công Vua hành quân. Bây giờ có nhà văn hóa xuất thân cư sĩ, nhưng hành động hùng dũng của kẻm gi ông Tướng Sáu Lèo.

Nhân nói đến văn hóa năm con gà, trường cũng không nên quên công đức của một vị dân biểu rất chăm chỉ trong nhiệm vụ nghiên cứu tượng chàm. Và một thành tích đáng kể khác, là Nghị viên Giáp Văn Thập, đã đặc cử hội viên hội đồng văn hóa giáo dục. Sang năm con chó, chắc nền văn hóa của ta sẽ sủa to như còi ô tô.

Năm con gà rất nhiều chuyện làm cảm. Nhưng ngần ấy việc, kể ra đã đủ. Sang năm Con Chó, xin nhắc lại lời chúc của Tú Xương được Con Ong nhắc lại hàng năm, là chúc tất cả những ai có chức vị, hãy sống một năm « sao được cho ra cái giống người », Còn độc giả Con Ong dân khổ rách áo ôm, đã thành người từ lâu, sinh ra vốn là người, nên khỏi phải chúc.

HỘI TỬ - THIÊN
CỘNG-ĐỒNG TẾ-ĐỘ XÃ-THÔN VIỆT-NAM

« CODTEDXATH. VN »

« KÍNH MỪNG NĂM MỚI »

137 Cách Mạng 1/11 — SAIGON
ĐT. : 25.559

ĐÓ CHƠI ĐỂ CHỌC

● SỨC VOI

LTS.— thề theo lời yêu cầu của một số độc giả, kẻ viết bài này xin phép đổi cái tựa như trên để các em học sinh theo dõi chương trình ti vi «Đồ vui để học» khỏi bị lộn, và cũng để cho nó hòa đồng với những lời lẽ trong bài này hơn...

THIỆU HAY ĐÚ ?

HỎI : Mấy ông bà dân biểu vừa mới la toáng lên là Miền Trung sắp chết đói đến nơi, trong khi đó các ông kinh tế, i p tề nhất quyết là ngoài đó còn đủ gạo ăn một tháng nữa. Vậy có cách nào nhanh nhất để được biết ngay bên nào nói đúng, bên nào nói láo ?

TOÁN A : Mời cả đôi bên lên Lãng Ông thề thật độc. Bên nào còn sống nhăn, thơ thối ra về tức là bên đó nói đúng.

TOÁN B : Nhờ một chuyên viên «ngiri» tới khám nghiệm cái miệng của cả đôi bên.

BAN GIÁM KHẢO : 5 điểm cho toán B.

PHẢN ĐỐI RỒI LẠI KÝ ?

HỎI : Tại sao có nhiều ông dân biểu trước kia phản đối việc ký kiến nghị truy tố 3 ông « Hồ Châu Trúc », thế mà bây giờ lại hạ bút ký ?

TOÁN A : Vì lúc đầu các ông ấy không biết múa gươm hoặc không chịu múa gươm.

TOÁN B : Vì các ông ấy cố chờ đến khi nào có gươm nặng kí, mấy ông mới chịu múa.

BAN GIÁM KHẢO : Cả hai toán đều sai : o điểm. câu trả lời đúng là : làm chính trị là phải như vậy !

BÊN NÀO ĐẠI DIỆN CHO DÂN ?

HỎI : Hội Đồng Đô Thành chia làm hai phe : phe lưu nhiệm, phe ly khai. Eời bên chỉ lo rình rình tố cáo, hạ độc thủ nhau. Vậy bên nào là đại diện của dân ?

TOÁN B : Bên nào cũng là ăn hại đại nát, chẳng bên nào xứng đáng hết.

TOÁN A : Cả hai bên hiện vẫn cứ là đại diện của dân.

BAN GIÁM KHẢO : Toán A đúng : 5 điểm. Dân ngu thì ráng mà chịu !

BỐN NGÀN ĐỒNG ĂN TẾT

HỎI : Nếu bạn là quân công được tặng 4 ngàn đồng để ăn tết năm nay, bạn sẽ ăn tết cách nào cho có ý nghĩa hơn cả ?

TOÁN A : Đem mua đủ các loại báo Xuân. Cả nhà xúm vào đọc suốt ba ngày tết, sẽ khỏi cần ăn uống, may mặc gì mà vẫn có cảm tưởng tết.

TOÁN B : Mượn một cái rương thật to để đựng số tiền đó cho vừa. Ba ngày tết, mở ra để cha con vợ chồng ngắm nghía no nê, rồi lại khóa lại cất đi. Tết sẽ còn mãi không hết.

BAN GIÁM KHẢO : 5 điểm cho toán B.

BÀI TRỪ ĐỐT PHÁO

HỎI : Năm nào cũng có lệnh cấm đốt pháo, mà rồi vẫn thấy có pháo đốt, chẳng ai sợ bị phạt, hoặc bị CON ONG TRANG 14

từ. Vậy chứ có cách nào trừ tuyệt nạn đốt pháo không ?

TOÁN B : Đem một vài kẻ đốt pháo ra pháp trường cát.

TOÁN A : Ra lệnh bắt buộc mọi người phải đốt pháo.

BAN GIÁM KHẢO : Đúng 5 điểm cho toán A.

MÁY BƠM CHIM

HỎI : Ông tổ sư của máy bơm chim, sau khi bị tịch thu mất một số dụng cụ thể thao đặc biệt, có lên tiếng thách thức Nhà Nước để ông ta được đem «chim» của mình ra làm vật thí nghiệm trong 2 tháng. Tại sao ông Nhà Nước không nhận lời thách ?

TOÁN A : Vì ông Nhà Nước sợ ngộ nhờ máy bơm chim có ép phê thật, «chim» của ông tổ sư nó dài và bự ra, thành ra ông Nhà Nước thua sao ? Còn gì là mặt mũi bầu cua cá cộp ?

TOÁN B : Không phải ông Nhà Nước sợ thua, mà chính là sợ ông Tổ Sư đó bắt lực vĩnh viễn hết đường làm ăn, có phải là ông Nhà Nước mang tội giết người không dao kiếm không ?

BAN GIÁM KHẢO : Cả hai toán đều sai. Ông nhà nước sợ bị Cảnh Sát phạt vì cảnh về tội đồng lõa công sức tu sĩ.

QUÀ TẾT

HỎI : Năm nay đi tết cấp trên, tết các cụ lớn, nên đi bằng món quà gì để được «thỏa mãn» ?

TOÁN A : Đồ la xanh thứ thiệt, vì hiện nay nó đang có giá, và dễ dàng gởi ra ngoại quốc mua hàng.

TOÁN B : Máy cạo hạt xoàn thật bự để các Cụ tặng cho bà xã, hoặc các «cục cung».

BAN GIÁM KHẢO : Cả hai toán lại sai tuốt. Những món đó năm nào chẳng có. Năm nay mới có phát minh mới, đó là thuốc hồi xuân kinh khủng L-Dopa, cụ già bảy chục tuổi uống vào mỗi đêm còn là lướt được ba phùa. Kiểm được món đó là các cụ ấy quý nhất đấy !

TUỘT RỜI CON MÊ

(TIẾP THEO TRANG 11)

Mãi cho đến khuya hôm đó bọn thằng Ruyet ào ào kéo nhau về. Chúng nó kháo nhau về món bờ 2 tề mà một chính khách lưu vong kiểu trng lê gót nơi nơi quê người đang ăn có cách mạng chạy về giữ một chân đặc trách nông thôn. Thằng Ruyet háo tin thành công rồi lời tuột Ngán xuống cầu thang, đến cả phê Mai để đãi một châu. Đầy đủ các khuôn mặt bè bạn từng học cùng thời ở HNC, CVA, LTK Giữa nền đen đậm tối của bầu trời, bọn chúng như những chiếc bóng. Trên mỗi cốc cà phê bốc khói một cánh tay tươi đầy sinh lực quấy muỗng lạnh canh, khói quyen sánh đặc bên chiếc gạn tàn thuốc nghi ngút. Chiếc muỗng quá nhỏ, cốc cà phê cũng quá nhỏ quấy đều thành vòng như một thứ quỹ đạo cut ngùn. Tuổi trẻ vùng vẫy lúc đó y như thế. Cứ quấy mãi, giọt đường đã tan loãng, vũng cà phê cũng đến vừa mắt. Cho đến sau này câu chuyện 2 tề trợ cấp lọt vào túi riêng, tờ báo tuổi trẻ tự đóng cửa vì eo uột, thiếu thuốc, thiếu phương tiện. Tuổi trẻ mỗi ngày mỗi đưa thêm xa nhau. Thằng Ruyet vào ĐHSP. Còn những đứa còn lại lần lượt vào lính. Từ đó đến nay 6 năm lạnh cóng. Nỗi mừng lớn, dịp may không lồ đã chấp cánh bay cao. Chút ánh sáng le lói, chút lạc quan còn con tắt ngấm. Đất nước này chưa lọt vào tay CS là may. Hàng ngày nghe đủ loại tiếng nói của lũ rgyu quân tử, lũ lo làm giàu tất trên xương máu đồng loại, bên lũ trí thức rôm rắng tứ kỳ, mặt lộ bên những tuổi trẻ Hippy điên dại, bên phong trào phản chiến ồn ào, bên những dân biểu xôi thịt, thò ma CS... Không biết những căn cứ như nhóp của một thời đại như nhóp sẽ cuốn con nước trôi đến một bờ bến nào. Tuổi trẻ của bọn Ngán chỉ còn một nước defeuler thôi...

Bạn đọc CON ONG không thể không đọc :
— Văn Hóa Dân Tộc trước những nhu cầu của đất nước.
Tác giả Giáo Sư Y Khoa **TRẦN NGỌC NINH**
Do Nhà Xuất bản Lạc Việt ấn hành. Giá mỗi cuốn là 50đ. Sách đã bắt đầu bán tại các hiệu sách lớn.

D.B. Nguyễn Văn Lễ

ĐƠN VỊ GÒ CÔNG

Chủ tịch Ủy Ban Lao Động,
Xã Hội và Cựu Chiến Binh

Kính Chúc Cờ Tri Gò Công
và Đồng Bào Toàn Quốc Một Năm Mới
An Vui Hạnh Phúc và Thịnh Vượng

XUÂN VỀ

MỠI BÔNG HOA MANG MỘT MÀU SẮC, MỘT
HƯƠNG-VỊ RIÊNG BIỆT :

CRÈME THORAKAO

chàng nhũn được góp phần hương vị XUÂN,
sắc đẹp XUÂN, mà còn thêm tô cho quý vị
được thỏa lòng vừa ý.

Kính chúc quý vị một năm CANH TUẤT đầy
tươi vui và hạnh phúc.

Hãy dùng CRÈME THORAKAO 645 Pétrus Ký—SAIGON

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ĐẶNG-QUỐC-CƠ
DUỐC SĨ GIÁM ĐỐC

Laboratoires NEOFARMA

19 Cách Mạng 1/11
SAIGON

Đ. T : 93.869
40.106 — 40.145

Nghiệp Đoàn sản xuất DUỐC PHẨM VÀ TẤT CẢ HỘI-VIÊN

KÍNH CHÚC QUÍ VỊ MỘT NĂM
TƯƠI VUI VÀ HẠNH PHÚC

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NGUYỄN-THỊ-HAI
DUỐC SĨ GIÁM ĐỐC

Viện Bào Chế TRANG HAI

5 Ngô Thời Nhiệm
SAIGON

Đ.T : 92.212
93.171

Gia Long Thu Băng

132, Trương Minh Giảng S.G. 132 (ngã ba
Trương Minh Giảng và Kỳ Đồng).

— Thu băng cho tất cả các loại máy thu băng
— Bán băng thu sẵn đủ loại nhạc, thích hợp mọi
lứa tuổi — Nhạc Xuân thật hay và đầy đủ — Bán
đĩa hát Việt Nam và Ngoại quốc. — Băng học Sinh
ngữ : Anh, Mỹ, Pháp, Đức, Ý, Nhật để học và
có sách — Kỹ thuật bảo đảm — Máy móc tối
tân — Giao băng đúng hẹn — Bán sỉ cho các tỉnh
giá thật giá hạ — Mở cửa từ 7 giờ tới 22 giờ, cả
ngày Lễ và Chủ Nhật.

GIALONG'S RECORDS kính mời.

Một năm vẽ voi

Trong tờ báo Con Ong, Sức Voi này là kẻ viết lẽ phè nhất. Mỗi kỳ rặn mãi cũng chỉ thọt ra được nửa trang là cùng. Lại còn bữa đực, bữa cái, có khi buồn buồn nghỉ chơi vài tuần, để rồi khi vác cái bản mặt tới tòa soạn là cứ việc cười khì, mặc xác gã Minh Vô muốn nhân nhó, cần nhân hoặc là vắng tiếng Đức, tiếng Tây gì cũng kệ hần !

Ngay từ hồi đầu năm Con Gà Mờ này, Sức Voi đã tính «đào ngũ» rồi cơ đấy. Nhưng khổ một nỗi là có muốn «đào ngũ» đi đâu, rồi cũng phải xách cái đít lên Phú Thọ cho ngựa nó đá. Mà đã lên Phú Thọ là y như rằng lại phải chạm trán với gã Minh Vô.

Đã thế, đồ nghèo đầu năm, mình vừa thử thời vận, đã bị ông thời vận cho «ao» luôn. Muốn tìm cách gỡ, muốn đá lại ngựa, dĩ nhiên là cần phải có «bột», chứ nước lã làm sao gột được nên hồ ? Rốt cuộc đành phải tới móc túi gã Minh Vô lấy vài xìn gọi là làm «dồn». Mà cái tên chủ tiệm này nó «độc» lắm : tay hần xia tiên, miệng hần nói luôn :

— Này, mừng sáu đưa bài đây nhé !

Năm mới năm me đã lỡ mắc nợ hần rồi thì phải lo trả chó, và lại mới đầu năm đã hẹn lão rồi cả năm cúi quây sao ? Thế là lại phải viết. Nhưng biết viết gì đây ? Thú thật là lũ hần này chỉ mong sao được đi huê vi quý, thêm bạn bớt thù, chứ cũng chẳng ham ghi cái nghề châm chích, khó lòng tránh khỏi mua thù chuốc oán, thêm thù bớt bạn. Nhưng đã là Con Ong thì phải châm chích, nếu không thì thành con Ruồi mất còn gì ! Trong cơn lúng túng mới hỏi chủ tiệm rằng :

— Biết viết gì đây ?

Thay vì ra đề tài cho mình viết, gã chủ tiệm lại bảo :

— Cậu muốn viết gì thì viết. Vẽ voi ra đây cũng được.

Thì ra gã chủ tiệm đã xúi mình bắt chước Trang Quỳnh :

«Thừa giấy làm chi chẳng vẽ voi»

Đứa nào cười tó nó ăn... voi !»

Ừ, thì vẽ voi vậy ! cho nên suốt một năm con gà Sức Voi này chỉ viết được toàn những chuyện đầu voi đuôi chuột, chẳng ra cái đám để gì, may sao mắt mình lại chưa trông thấy ai... cười !

Thực ra, viết Con Ong nếu cứ hùng hục viết không thôi, cũng chẳng có gì lý thú. Mà cái thú là sau mỗi báo phát hành, được thấy đông đủ những cây bút nham nhờ tụ tập lại đầu lảo tùm lum, thì nhau ăn tục nói phét bằng thích. Nhưng thứ nhất phải nói là được thấy cái mặt của gã Minh Vô méo xẹo đi khi nghe tin Con Ong bị hãm he đóng cửa, chủ tiệm bị «mời» lên Nha Báo Chí khám lại sức khỏe, rồi đến chiều hoặc bữa sau đã thấy hần cười hề hếch :

— Còn khuya mới phọc mê bu tích ! Cứ việc viết nữa. Này, ngày mai giao bài lại còn ngu nữa, phát hành nó rên lảm đấy !

Trong một năm Con Gà, đã bao nhiêu lần, tấn bị hài kịch ấy diễn ra tại tòa soạn Con Ong, thú thật là lũ hần này chịu thua không nhớ nổi ? Nếu có còn nhớ chẳng chỉ là cái kỳ mới nhất, gã Hìn, sau nhiều ngày ăn heo gà đông lạnh xót ruột, bèn vẽ cái cọng rau cho có chất Vi-ta-min, ai dè bị chụp mũ tới tập, làm chủ tiệm nhà ta cứ bán xức xịch lên. Những lúc đó, lúc mà Minh Vô mặt mũi rách nát tới tả, là đám Con Ong vui nhất, cười như điên một lượt, quên bưng cả nồi cơm kiem róc.

Nói cho đúng, cái lũ viết Con Ong lúc đếch nào cũng cười, vui cười, buồn cũng cười, câu sườn cũng cười, chuyện tếu cười, đến chuyện đứng đắn nghiêm chỉnh cũng cười luôn.

Tuy nhiên, cũng có một phen cười ra nước mắt :

đó là cái vụ cả lũ bị «thằng nhà báo» nó nằm trong... Biết rằng nó «nói láo» không phải để ăn tiền, mà để khỏi phải ăn cái gì đó cho nên cười nhưng vừa cười vừa tức, vừa xỉn, nên mới ra nước mắt y như lúc chui đầu vào bếp khói um. Có đứa đã bảo :

— Mai một nó mà ra đây, ông phải vả vào miệng nó mấy cái !

Nhưng rồi tới lúc nó lù lù xồng chường ra, nó giương đôi mục kính lên, nó nhe hàm răng trắng phều ra cười hề hề, nó chia một ngón tay khum khum ra chào theo kiểu thời trang 69 kiểu «móc nối», là tất cả lại quên hết, chỉ còn thấy có một thằng bạn đáng thương vừa phải xa vợ xa con, xa cơ, rồ, dâm, pích mấy tháng trời. Thôi xỉn hóa ! Bao nhiêu cái xúi quẩy cái vạ vệt đem đồ thốc đồ tháo xuống sông xuống biển hết !

Nếu có đáng buồn chẳng là buồn cho gã Hìn, chuyện giới ơi đất hơi ở đâu không biết, bỗng đứng bị bó buộc phải cho các xếp của hần nghỉ sở, để một mình hần lủi về nhà, nghe bà xã ca veng cồ cho mà nghe.

Một lần khác, cả lũ cũng buồn mất năm phút khi hay tin tên Dê Húc Cần phải đi năm ấp hai tuần. Mới hùa nhau viết bài tả oán cho hần. Ai ngờ làm ơn đấm ra mào oán. Bữa hần được xả trại sớm bốn, năm ngày, hần lại còn day nghiền :

— Tại chúng mày lần ông phải nằm thêm mấy hôm, nếu không, ông đã về từ khuya rồi !

Thế có đau không !

Nhưng mà thôi, chung quy cũng là tại cái Năm Con Gà Mờ nó sinh ra lểm chuyện thế đấy. Vì nó mà bọn Con Ong bỗng đứng được gần thêm cái mẽ day «ruồi tái béo», và cả lũ đều lấy làm hãnh diện được là ruồi tái béo để khỏi mang tiếng là vong bản, mất gốc.

Không biết rồi qua cái năm Con Chó chết tới đây, từ ruồi tái béo, ẽ kíp Con Ong sẽ biến thành gì ? thử chờ xem...

... Wait and see !..

GÃ THÂM

NÓI LÁO MÀ CHƠI

★ Nói láo mà chơi, nghe láo chơi.
Bồ Tùng Linh

HIỆN TƯỢNG

Năm GÃ sắp qua, kiểm điểm lại những hiện tượng đáng kể trong NĂM GÃ, chúng ta thấy :

— Vật giá leo thang.

— Chiến tranh xuống thang.

— Lạm phát NGÂN HÀNG và các thứ Quán lảm cãm : Quán Nghèo, Quán Tho, Quán Đói, Quán Rách v.v.

— Máy bơm chim tác quái, Cậu Chó hoành hành.

Về mặt tiền bạc, Chánh Phủ kêu rên thiếu tiền, dân chúng kêu than tiền thiếu. Nhưng trong khi đó, Ngân Hàng mọc lên như nấm. Pê-Ni-Xi-Lin, xó xỉnh nào cũng có Ngân Hàng, Ngân Hàng tọa lạc ở đầu đường, góc chợ. Tháng nào cũng có ít nhất là một Ngân Hàng mới khai trương. Nhìn vào hiện tượng Ngân Hàng nhiều hơn tiệm cãm đồ ở xứ này, ai dám bảo là dân Giao Chỉ trong năm gà thiếu tiền ?

GÃ THÂM bèn làm một phát thầy bói : Trong năm chó, thế nào cũng có năm bày nhà băng vỡ nợ, nhiều thằng mất mẹ nó tiền gửi !

ĐAU KHỔ

Máy bơm chim Dove đã bị cãm. Té ra theo lời xác định của nhân viên có thẩm quyền, máy bơm chim Dove, được quảng cáo xập xì, xập ngầu như một sản phẩm ngoại quốc, được... Made by Ba Tàu in Cholon !!! Luru Dove cay cú bèn đòi... cãm luôn cả những tên anh em cùng bố khác mẹ với Dove là Eddy Larger Hạnh Phúc xã v.v... Kề ra thì nhà chức trách y Tề

đã tỏ ra quá luộm thuộm, bê bối trong vụ máy bơm chim. Các ông đã để cho Luru Dove bán ra quá nhiều máy hại người ấy, đợi cho báo chí báo động mới cãm. Và đáng lẽ ra, trong thông cáo cãm, các ông phải ghi là : « máy Dove và các loại máy tương tự » mới đúng.

Tin cho biết là sau khi bị lộ tẩy, Luru Dove đã bỏ địa chỉ bán máy, trốn biệt. Vì mỗi ngày y phải tiếp ít nhất là từ hai đến ba nạn nhân của y tại đây. Những vị đực rựa cả tin này, cả tin mà lại còn ngu nữa, chỉ bỏ ra có 2.000 đồng Giao Chỉ mà ăn chọi được ra rít. Đòi thuở nào rẻ đến thế ? Sau khi hí hửng đem máy bơm về sài, không những chim không mạnh hơn chút nào mà còn hết cựa quậy, vác máy đến tọng vào mồm Luru Dove. Mỗi ngày phải ăn từ hai đến ba cái máy bơm chim bằng sắt tây và ruột xe ô tô, Luru Dove làm sao chịu cho nổi.

Trong danh sách nạn nhân của máy bơm chim Dove, tức là tên những vị đã trót dại nghe lời đường mật, tương bỏ, dùng máy bơm chim để tự... bơm và làm cho con chim yếu yếu của mình ngòm củ tí muôn năm, người ta thấy có những vị nạn nhân sau đây :

— Ông Đặng Văn Sung, Chủ Nhiệm Báo C.L.

— Ô. Hồ Văn Đồng, Chủ Nhiệm Báo Q.T.

— Ô. Trần Du, Chủ Nhiệm Báo H.B.

— Ô. Hà Thượng Nhân, Chủ Nhiệm Báo TT v.v...

— Ô. Chu Tử, Chủ Nhiệm Báo SỐNG đang... chết.

Trên đây chỉ mới kể sơ qua vài nạn nhân của máy Dove trong giới chủ báo. — Danh sách nạn nhân còn nhiều vị nữa có tên tuổi trong giới nhà ban. Nhưng đùa quan văn thì đùa, chẳng dại mà đụng đến quan võ. Nó giận nó ứnh bỏ mẹ !!!

TRO TRÊN

Nghe láo... rằng trong 3 ngày Tết Con Chó năm nay, Đô Thành Saigon đã để dành sẵn một khoản tiền mới toanh bằng giấy 20 tỉ để lì xì cho những người đi qua 2 cây cầu nổi ở trước Chợ Saigon...

Sở dĩ phải bỏ tiền ra lì xì cho dân qua cầu là bởi vì 2 cây cầu này quá tro trên, làm nên rất tổn tiền mà dân không chịu dùng làm cho nhiều vị có quyền ở Đô Thành này... ngượng.. !!

QUY CHẾ BÁO CHÍ

(TIẾP THEO KỲ TRƯỚC)

5. Chương 5 quy định về hội đồng báo chí, tổ chức này sẽ được thành lập trong vòng 3 tháng kể từ ngày ban hành luật, nghĩa là từ nay đến cuối tháng ba 70.

Ông Phạm Việt Tuyền, chuyên viên có chân trong các hội đoàn về báo chí, cần xoay tí tiền còm tái bản ngay tờ Tự Do, nếu không cóc được có một chân trong hội đồng này.

6. Chương 6 quy định về chế tài hình sự, nghĩa là dự liệu các hình phạt. Chương này khôn nạn nhất. Bọn nhà báo có thể bị phạt với giá tiền nhẹ nhất là 1.500.000 (một triệu năm trăm ngàn). Và có thể bị phạt tù nhẹ nhất là 15 ngày tới nặng nhất là 5 năm tù. Mẹ kiếp ! thời buổi kiem ước, giá cả mắc quá.

Tuy nhiên, có một điều đáng chú ý là theo dự thảo luật bên hành pháp đưa sang, thằng nhà báo có thể bị tù chung thân khổ sai (khi thảo luận, có anh dân biểu đòi từ hình), tức là quan niệm tội phạm báo chí là tội đại hình.

Nhưng trong chương chế tài này, báo chí chỉ có thể bị tù tối đa 5 năm. Như vậy, tội phạm báo chí là tội tiểu hình.

7. Chương 7 quy định thủ tục truy tố những kẻ bị truy tố theo thứ tự : Chủ nhiệm, quản lý, chủ bút, tác giả, chủ

nhà xuất bản, nhà in. Nếu không truy ra được các người kể trên, thì máy đưa con nít bán báo và phát báo bị truy tố. Vậy, những ai định bán báo lậu như năm 1964 hãy coi chừng.

Một điểm khác, tuy trên đã nói tội phạm báo chí là tội tiểu hình, nhưng điều 52 lại nói : «việc xét xử các vi phạm luật lệ báo chí thuộc thẩm quyền Tòa tiểu hình ngoại trừ trường hợp trọng tội».

8. Chương chót nói về các điều khoản tổng quát như việc hợp thức hóa các báo đang xuất bản, việc bãi bỏ các luật lệ cũ v.v...

Tóm lại, tuy luật quy chế báo chí còn nhiều điều quá khắt khe. Nhưng «méo mó có hơn không», ít nhất làng báo cũng đã có luật, dù khắt khe thì cũng biết đường để mà tránh. Chứ cứ cai trị theo kiểu tùy hứng, lâu lâu «khó ở» lại đóng cửa báo tùm lum như ông T.T Thiện thì không chịu được.

Có điều chắc chắn là luật báo chí 1969 đã mở mặt kỷ nguyên mới cho báo chí. Từ sau Tết con Chó, chắc chắn báo chí sẽ xỏ ra đông hơn chó con. Làng báo Đại Ngu sẽ «giết nhau» để tranh kỷ giá và độc giả. Làng báo sẽ qua một cơn sốt «vỡ đã» trầm trọng. Sau cơn sốt này, mới biết thăng nào sống, thăng nào chết.

Chết thăng nào thì chết, đừng chết Con Ong là được rồi !

CON ONG TRANG 15

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

CHUYỆN CUỐI NĂM TRONG LĂNG BÁO

Cuối năm, có một tin hứa hẹn làm "rung rinh trong làng báo" của đồng nghiệp Hòa Bình. Anh em chờ đợi cái "chương" rung rinh đó. Thế rồi, đó chỉ là sự rung rinh riêng cho Hòa Bình (chủ quan đây) thôi. Là các bạn "Không Lỡ" Anh Quân, Trần Dạ Từ cùng nhóm "nồi niêu xoong chảo" đã giả từ linh mục Trần Du mà ra đi. Chuyện đi được mệnh danh là "đi" Độc Lập. Sở dĩ, "đi" trong ngoặc kép là vì đi đâu thì chúng ta, những thằng làm báo có tài làm giàu cho chủ cũng vẫn cứ đi làm mướn. Hễ làm chủ báo của mình là tịch, thì dụ chẳng Thương Sinh. Vậy các bạn "Không Lỡ" của Du này "đi" Độc Lập có nghĩa là chán "đi" Hòa Bình. Sự "đi" nào cũng chỉ hào hứng phút đầu. Rồi sau đó, khi đã rã, hoặc khứa sẽ chán ta, hoặc ta sẽ chán khứa. Ôi, số kiếp của những kẻ tài hoa trên cõi đời này là thế! Và ở Giao Chi, trong lãnh vực báo bô, TÀI phải đi liền TIỀN. Không tiền, quy chế báo chí ra đời, ký giả lồi lạc đành cứ "đi" khứa để làm nô bộc!

Sự ra đi của những người "không Lỡ" không có gì đáng trách. Họ có quyền ra đi và có quyền kể công lao của họ. Linh mục Trần Du, có lẽ, chỉ buồn vì câu quảng cáo quá trốn của người "không Lỡ". Linh mục buồn vì dư luận tưởng linh mục đã cho mướn mắng sét! Mà cho mướn mắng sét, chiếu theo quy chế báo chí, sẽ mặc sơ mi Tô Bia. Bởi vậy, linh mục Trần Du, chủ nhiệm Hòa Bình phải mất công mình xác. Linh mục Du là người rất nóng tính. Ngài còn định kiện cáo ai bảo ngài cho mướn mắng sét báo. Thời ngài ả, Chúa đã dạy "Kể nào tát má bên trái ta phải dơ má bên phải cho họ tát thêm một phát nữa". Hướng hồ, dù muốn hay không muốn, chính những người "không Lỡ" đã có lần làm cho Hòa Bình khởi sắc, sống mạnh sống hùng. Linh mục Trần Du chẳng nên kiện cáo. Bạn Sứ Mấy còn ở lại với cụ già VipKK và lão Đốc Đá và các bạn khác thì Hòa Bình vẫn sống mạnh, sống hùng. Điều mà Du này muốn nhắc linh mục là ngài nên kiểm tra lại xem vì lẽ gì những người "không Lỡ" ra đi Mea Culpa. Lỗi tại ta. Lỗi tại ta. Hãy nhận lỗi tại mình cho nó xứng đáng là một người đại lượng, thừa linh mục Trần Du.

Riêng Du này thành tâm cầu chúc Hòa Bình vẫn sống hùng và Độc Lập sẽ sống mạnh thay vì chơi cái trò ba que xỏ lá thường lệ là đốc xúi hai bên chửi nhau để ở giữa... tương thuật.

MUỐI SÀI-GÒN ĂN TẾT VỚI TỬ SĨ

Tuần báo MUỐI SÀI-GÒN của ký giả cao nhất nước Thanh Châu, người vừa anh dũng chiến thắng bang bạnh Bình Dương, sẽ bảo trợ cho một nhóm ký giả tổ chức một ngày "Ăn Tết với Tử Sĩ" tại nghĩa trang Ouan Đồi, xa lộ, Biên Hòa. Ngày "Ăn Tết với Tử Sĩ" định vào ngày 3-2-1970. Trong chương trình trên, để tỏ lòng biết ơn các tử sĩ, nhóm ký giả sẽ đặt vòng hoa tại đài kỷ niệm và cắm trên mỗi năm mộ tử sĩ một cây nhang. Ngoài ra còn nhiều mục khác như cầu cơ. Kể chuyện và ca hát cho tử sĩ nghe... dịp này, đồng bào có thể tự do tham dự. Đây là sáng kiến mới nhất và ý nghĩa nhất của người hùng Thanh Châu. Xin hoan hỉ loan báo và khen bạn Thanh Châu một phát.

TRANG CỦA LINH VÀ ĐÊM XANH

Trang của linh của nhật báo Công Luận và em gái Kiều Mỹ Duyên sẽ tổ chức hai đêm "Tết của linh" tại Đêm Xanh đường Phan Đình Phùng Saigon lấy tiền mua quà đem ra tiền đôn tặng linh. Hai đêm đó được ấn định vào ngày 31-1 và 1-2-1970 vào hồi 8 giờ tối. Vậy mong bạn đọc sẽ tham dự hai đêm "Tết của Linh" do Kiều Mỹ Duyên tổ chức. Cũng ước mong Nhật-Trương, Duy Khánh, Hùng Cường sẽ có mặt đêm đó tại phòng trà nhỏ bé Đêm Xanh cùng với Lê Thu, Uyên Phương, Khánh Ly...

ĐÊM TỰ DO ĂN TẾT VỚI LINH

"Đêm 26-1-1970 là đêm vui nhất trong đời vợ chồng tôi kể từ mấy năm tôi mở nhà hàng này". Đó là lời nói chí tình của ông Cường, chủ nhà hàng Tự Do. Mà đêm đó vui thật. Vui nhất. Có sự hiện diện của 3 nghị sĩ đi trước là quý ông Nguyễn Gia Hiến, Vũ ngọc Ánh và bác sĩ Tiên. Cái đình của đêm "Tết của Linh" tại Tự Do vẫn là công tử Hoàng Kim Lân, quý tử của nghị sĩ Hoàng Kim Quy (người vẫn còn mong

Con Ong sớm tịch). Nhờ có nhiều "đinh" và nhờ tài của Ngọc Phú — Khánh Ly — Uyên Phương (ca sĩ này tặng thêm cái hôn) nên chai champagne đã bán được 130 ngàn. Nếu kể 30 ngàn của 3 nghị sĩ đến muộn thì một chai champagne lên tới 160 ngàn. Công tử Hoàng Kim Lân mời các thân hữu rừ... bao tử bằng thích bằng champagne. Kết quả: Đêm Tự Do thu được 300 ngàn đồng. Xin cảm ơn bạn đọc, quý vị đã tham dự đêm "Tết của linh" tại Tự Do.

Cũng xin nói cho rõ đề "người lính 72 phần đầu" đăng thư thối mắc trên Hòa Bình hiểu giùm:

— Tuần báo Con Ong không thu tiền mà chỉ làm công việc hồ hoán cho đồng tiền.

— Các nhà hàng Ritz, Pha Lê, Tự Do đã biếu cả vốn lẫn lãi. Các ca sĩ, nhạc sĩ, nhân công, chiêu đãi không nhận thù lao các đêm "Tết của Linh".

— Tiền thu được bao nhiêu, các nhà hàng gửi hết sang Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị bằng chỉ phiếu để: Thiếu Tướng Tổng Cục Trưởng Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị đề Tổng Cục "véc xê" vào trương mục Cây Mưa Xuân Chiến Sĩ tại Tổng Nha Ngân Khố Việt Nam. Riêng nhà hàng Ritz đòi hỏi một nhân viên Tổng Cục C.T.C.T. "giám sát" tiền bạc đêm "Tết của Linh" nhưng "bị" từ chối quyết liệt.

Vậy đừng ai nên thối mắc có sự "sơ mui" gì cả, Không ai có thể BẮT BUỘC hay CUỐNG BỨC chúng tôi tổ chức, những đêm "Tết của Linh". Chúng tôi làm là vì chúng tôi thích làm để tỏ lòng biết ơn lính để đỡ sống với mặc cảm "người thành phố hưởng thụ". Chúng tôi biết trước rằng không làm cũng bị chửi mà làm còn bị chửi kỹ hơn. Chúng tôi đang làm nghề... chửi. Nhưng chửi là chửi thời tr ? Vậy thử làm xem có hay bằng chửi không. Do đó, sang năm, chúng tôi còn "đờ đờ", nhiều trò. Dĩ nhiên, trò có lợi chung và để được chửi thật lực. Đôi khi, được nghe chửi vì mình mất công mất sức làm việc không có lợi gì cho cá nhân mình.

NÓI CHUYỆN GIẢI THƯỞNG VĂN CHƯƠNG

Hôm qua, một cụ công chức già đến tòa soạn Con Ong tìm người viết Lục Xi kỳ trước. Du này đáp rằng ông ấy không có ở đây và xin được dấu địa chỉ. Cụ già phân vân:

— Bài ấy ông ta viết tốt quá nhưng sao chỉ bản có bộ môn văn? Còn bộ môn biên khảo nữa chứ. Rồi thơ?

Nói đoạn, ông cụ đưa cho Du một tập bản thảo:

— Thưa ông, đây là bản thảo cuốn GIA PHẢ của người bạn tôi. Ông bạn tôi cũng là công chức vừa già vừa nghèo. Ông ta nghĩ đến một thể hệ tương lai và những thế hệ kế tiếp có thể quên gốc gác của mình nên ba năm nay, ông ta đã đề công biên khảo cuốn GIA PHẢ.

Du này đỡ lấy, dở ra coi. Bản thảo dày ngót 300 trang đánh máy, đủ hình ảnh, họa đồ. Lại có thêm phụ lục đính ngoài tức là bài tựa của cụ Á Nam Trần Tuấn Khải.

— Ông bạn tôi bỏ ngót 30 ngàn để có những hình ảnh của các gia tộc điển hình ở Việt Nam. Cuốn sách tham khảo trên 30 cuốn sách của các bậc tiền bối. Vì nghèo không có tiền xuất bản lấy mà đưa cho các nhà xuất bản, tôi sợ họ chê là sách khô khan. Nên bạn tôi, do sự khuyến khích của tôi, đã gửi dự thi giải văn học nghệ thuật, hy vọng trúng giải thì lấy tiền đó mà xuất bản để làm lợi cho quốc dân.

Du này cười:

— Các cụ đại quá. Sách biên khảo công phu vậy, tại sao lại đi dự giải? Trúng giải là sách mất giá liền.

Ông cụ thở dài:

Vâng thưa ông, GIA PHẢ đã xếp hạng tư sau một cuốn biên khảo các ké. (Cụ già sai chữ hôm nay) Tôi có tìm Linh Mục Thanh Lăng hỏi xem nếu không trúng giải thì cuốn GIA PHẢ có thể xuất bản được chăng. Ông Thanh Lăng khen rồi rít, bảo đã bắt "vô tề" lại nhưng mình ông không thắng nổi ba ông... ngự sử khác.

Du này cười lớn:

— Tôi biết rõ các ông chấm biên khảo... Có ông khen ông Trần đồng Vọng thơ hay như Appolinaire như Rimbaud, như Verlaine như Beaudelaire...

DU THẦN CHI

Bạn của cụ không ăn giải, có lẽ, vì ông ấy không biết hít tồ phe nên không có dịp thù tạc mí lý các ông chấm giải ở vòm. Lại nữa, bạn của cụ là người già, tâm hồn còn ngập ứ tâm hồn Không Mạnh nên không biết đi lạy hay nhờ người đi lạy. Thôi cụ ả, không trúng giải là dịp may. Cụ để cháu nhờ Phú Đặc Trách Văn Hóa xuất bản cuốn GIA PHẢ. Được một ông Thanh Lăng khen là đủ rồi.

Cuốn GIA PHẢ, nếu không được ai xuất bản, tuần báo Con Ong sẽ xuất bản. Các phải đề so sánh với các "tác phẩm" trúng giải. Mà để làm "công việc hữu ích cho quốc dân" như ông cụ nói với Du này.

ĐƠN XIN THIỆP MỜI

Kính gửi Ban Tổ Chức Giải Văn Học Nghệ Thuật. Thưa các ông

Năm ngoài, chúng tôi được thiệp các ông gửi cho để được vào Dinh Độc Lập bằng cửa trước và để được đứng gần Tổng Thống, được người bắt tay, được quay phim và khoe với vợ con rất là một sự hãnh diện.

Năm nay, chúng tôi chờ bố thí thiệp mời tiếp tân của Tổng Thống nhằm ngày phát giải văn học nghệ thuật nhưng không có. Tết này chắc gia đình chúng tôi buồn lắm. Vợ con chúng tôi sẽ rĩa rói. Các anh có là nhà văn, nhà báo chó đâu mà được mời? Vàng quả vậy, văn học nghệ thuật nước ta chỉ chú trọng đến đào kép cải lương! Hóa cho nên, trong bất cứ cuộc tiếp tân văn học nào, nghệ sĩ trình diễn văn đồng nghệt và nghệ sĩ sáng tác chỉ có vài ngoe.

Chúng tôi đau khổ tủi cực, khóc rưng rức vì bị quên. Đã bắt chước Ninh Thích, ca rằng "Nước trong leo lẻo cá lội giữa dòng. Ai có mời ta ta cũng bằng lòng" mà cóc được mời. Vậy quý ông xem xem còn dư cái "cạc" nào, xin các ông bố thí cho một cái để anh em Con Ong thay phiên nhau lòng kính treo tường ăn tết... Con nít mừng xuân bằng áo mới, chúng tôi mừng xuân bằng thiệp mời trễ của quý ông đó.

Chào chờ thiệp mời... cũ

Đại diện: DU THẦN CHI

(Người xỉ giai nhất nước)

T.B. Rất nhiều nhà văn không biết viết chuyện nhằm nhĩ đã bị quên. Tạp chí Văn, tạp chí Văn Uyên, tạp chí Tân Văn, cũng bị quên. Chắc là họ không biết viết văn... dự giải chẳng?

HÀNG KHÔNG VIỆT-NAM

Gung Chục Tân Xuân

31. 1. 1970

Hội chợ Nữ Vương Hòa Bình

42 Tú Xương SAIGON

Hãy rủ nhau tới hội chợ một năm chỉ có một lần này để giúp các Nữ Tu Sĩ lo mở bệnh viện cho trẻ em tề liệt

in tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH